القرآن الكريم

آسان ترجمہ

تعلیم القرآن

تکی په تکی
او روانه ترجمه

مولف:- ڈاکٹر محمد دین

قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لَنُخْرِجَنَّكَ

ووئیل | سردارانو | کوم چه | کبرژن وو | د هغهٔ له قوم نه | چه موږ به خامخا اوباسو تا

دَ دوی دَ قوم مغرورو سردارانو ووئیل چه اے شعیبه! موږ به تا او تاسره

يٰشُعَيْبُ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ

اے شعیب! | او هغه خلق | چه ایمان ئے راوړے | تاسره | دَ خپل کلی نه | یا به واپس راځئ تاسو

مؤمنان یقینًا دَ خپل کلی نه بهر اُوباسو . او یا به تاسو زموږ

فِيْ مِلَّتِنَا ؕ قَالَ اَوَلَوْ كُنَّا كٰرِهِيْنَ ﴿٨٨﴾ قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللّٰهِ

زموږ په دین کښے | ده ووئیل | آیا اگرکهٔ یُو موږ | بدگڼرونکی | بیشکه تړلی به وی موږ | په الله بانې

مذهب ته واپس راشئ شعیب ورته ووئیل چه ایا کهٔ موږ دا نهٔ خوښوو بیا هم؟ بیا خو به بیشکه موږ په الله تعالیٰ

كَذِبًا اِنْ عُدْنَا فِيْ مِلَّتِكُمْ بَعْدَ اِذْ نَجّٰىنَا اللّٰهُ مِنْهَا ؕ

دروغ | کهٔ چرے موږ واپس شو | ستاسو په دین کښے | پس (له دے نه) | چه نجات راکړو موږ ته | الله | له دے نه

بانې دروغ تړلی وی کهٔ چرے موږ ستاسو دین ته بیا واپس شو ، سره دَ دے چه الله تعالیٰ موږ ته نه راله

وَمَا يَكُوْنُ لَنَآ اَنْ نَّعُوْدَ فِيْهَآ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ رَبُّنَا ؕ

او نهٔ دهٔ ممکن موږ له | چه موږ واپس شو | په دے کښے | مگر | دا چه وغواړی | الله | رب زموږ

خلاصے راکړے دے اوس خو داسے واپس کیدل راله ممکن نهٔ دی ، مگر دا چه الله زموږ رب وغواړی

وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ؕ عَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْنَا ؕ رَبَّنَا

احاطه کړے ده | زموږ رب | دَ هر څیز | په علم سره | هم په الله بانې | زموږ توکل دے | اے زموږ ربه!

زموږ دَ رب علم په هر څیز بانې چاپیره دے ، په الله تعالیٰ بانې زموږ توکل دے ، اے زموږ ربه!

افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَاَنْتَ خَيْرُ الْفٰتِحِيْنَ ﴿٨٩﴾

فیصله وکړه | زموږ او زموږ دَ قوم په مینځ کښے | په انصاف سره | او هم تهٔ | دَ ټولو نه ښهٔ فیصله کوونکے یې!

زموږ او زموږ دَ قوم تر مینځه په حقه فیصله وکړه ، او تهٔ دَ ټولو نه ښهٔ فیصله کوونکے یې.

وَقَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا

او ووئیل | سردارانو | کوم چه کفر وکړو | دَ دهٔ له قوم نه | کهٔ چرے تاسو تابعداری وکړه | دَ شعیب

نو دَ هغهٔ دَ قوم انکارکوونکو سردارانو (خپل قوم ته) ووئیل کهٔ تاسو شعیب پسے روان شوئ

اِنَّكُمْ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ ﴿٩٠﴾ فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ

نو بیشکه تاسو به | هغه وخت | نقصان موندونکی یئ | پس ونیول دوی | زلزلے | نو دوی شول دَ صبا | په خپلو کورونو کښے

نو خامخا برباد به شئ . بیا دوی زلزلے ونیول . نو په خپلو کورونو کښے پړمخے

جٰثِمِيْنَ ﴿٩١﴾ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا شُعَيْبًا كَاَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا ۚ

پړمخے پراته | کوم چه | دروغ وګڼړلو | شعیب | لکه چه دوی هیڅ اوسیدلی نهٔ وو | په دے کښے

پریوتل ، چا چه شعیب دروغژن وګڼړلو هغوی داسے شول لکه چه په دے کلو کښے هیڅ اوسیدلی نهٔ وو

الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا شُعَيْبًا كَانُوْا هُمُ الْخٰسِرِيْنَ ۝٩٢ فَتَوَلّٰى عَنْهُمْ

کوم چه | دروغژن کړلو | شعیب | وو دوی | زیان کاران | بیا واپس شو | د هغوی نه

چا چه شعیب ته دروغژن وویل ، هغوی بخپله برباد شول . نو شعیب ترې مخ وګرځولو

وَقَالَ يٰقَوْمِ لَقَدْ اَبْلَغْتُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَنَصَحْتُ لَكُمْ

او ورته ئې وویل | اے زما قومه ! | بیشکه ما درسولی دی تاسو ته | پیغامونه | د خپل رب | او نصیحت مې کړے دے | تاسو ته

او ورته ئې ووئیل چه اے زما قومه ! ما تاسو د خپل رب حکمونه دررسولی دو او ستاسو خیرخواهي مې غوښتے

فَكَيْفَ اٰسٰى عَلٰى قَوْمٍ كٰفِرِيْنَ ۝٩٣ وَمَآ اَرْسَلْنَا فِيْ قَرْيَةٍ

پس څنګه | زۀ افسوس وکړم | په کافر قوم باندې | او نۀ دے لیږلے مونږ | په هیڅ کلي کښے

وه نو اوس زۀ څنګه د هغې قوم په حال افسوس وکړم چه مونکي نۀ وو . او هر کله چه مونږ یو کلي ته یو پیغمبر

مِّنْ نَّبِيٍّ اِلَّآ اَخَذْنَآ اَهْلَهَا بِالْبَاْسَآءِ وَالضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ

څوک پیغمبر | مګر | ونیول مونږ | او سیدونکی د هغې | په سختۍ | او تکلیف سره | چه دوی

لیږلے دے نو اول مو د هغې اوسیدونکي په سختۍ او په تکلیف کښے راګیر کړي دي د پاره د دے چه عاجزي

يَضَّرَّعُوْنَ ۝٩٤ ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتّٰى عَفَوْا

زاري وکړي | بیا بدل کړو مونږ | د سختۍ په ځائے | راحت | ترڅو چه | ډیر شول دوی

اختیار کړي . بیا مو د هغوی بد حالي په خوشحالي بدله کړه ترڅو چه هغوی ښه ترقي وکړه

وَّقَالُوْا قَدْ مَسَّ اٰبَآءَنَا الضَّرَّآءُ وَالسَّرَّآءُ فَاَخَذْنٰهُمْ بَغْتَةً

او دوی ووئیل | بیشکه رسیدلی دی | زمونږ پلارانو ته | سختي | او راحت | بیا مونږ ونیول دوی | ناګهانه

او دا ئې ووئیل چه زمونږ په پلار نیکۀ هم دا سے سختي او راحت راغلے دے بیا مونږ دوی ناګهانه ونیول

وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ۝٩٥ وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْقُرٰٓى اٰمَنُوْا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا

او دوی | بے خبره وو | او که چرے د کلو اوسیدونکو | ایمان راوړے وے | او پرهیزګاري کړے وے | نو مونږ به پرانستلي وو

او دوی ته (د دې عذاب) خبر هم نۀ وو . او که د دغه کلو خلقو ایمان راوړے وے او خدای نه ئې ډار کړے وے نو مونږ به

عَلَيْهِمْ بَرَكٰتٍ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ وَلٰكِنْ كَذَّبُوْا فَاَخَذْنٰهُمْ

په دوی باندې | برکتونه | له طرفه د اسمان | او زمکے | لیکن دوی دروغ وګڼړل | نو مونږ ونیول دوی

په دوی باندې د آسمان او زمکے دواړو نه برکتونه راپرسیره کړي وُو لیکن دوی (زمونږ تعلیم) دروغ وګڼړلو نو

بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ۝٩٦ اَفَاَمِنَ اَهْلُ الْقُرٰٓى

په بدله د هغو (عملونو) کښے | چه دوی به کول | پس آیا په امن شول | اوسیدونکی د کلو

مونږ دوی د خپلو عملونو په سزا کښے راونیول . آیا د کلو خلق د دے خبرے نه بے غمه

اَنْ يَّاْتِيَهُمْ بَاْسُنَا بَيَاتًا وَّهُمْ نَآئِمُوْنَ ۝٩٧ اَوَاَمِنَ

له دې نه چه راشي په دوی باندې | زمونږ عذاب | د شپے | او دوی | اوده وی | آیا په امن شول

شوی دی چه شپه په دوی باندې زمونږ عذاب راشي او دوی اوده وی . آیا د کلو خلق په دې

ع ۱۱ ۹ ۱

أَهْلُ الْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾

اوسیدونکی دَ کلو | له دے نه چه راشی دوی ته | عذاب زمونږ | دَ څاښت په وخت | او دوی | لوبے کوی

حقله بے غمه شوی دی چه زمونږ عذاب ورته دَ غرمے راشی چه دوی بے خبره لګیاوی لوبے کوی.

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾

آیا په امن شول | دَ الله دَ تدبیرنه | پس نه په امن کیږی | دَ الله دَ تدبیرنه | مګر څوک | نقصان موندونکی خلق.

آیا داخلق دَ الله دَ تدبیرنه بے ویرے شول؟ خو (یادساتئ) چه دَ الله دَ پټو تدبیرونو نه هغه خلق بے فکره کیږی چه تباه کیدونکی

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَآ

او آیا نه ده | کړے رهنمائی | دَ هغو خلقو | چه وارثان شول | دَ زمکے | پس له هلاکیدو دَ اوسیدونکو دَ دے

دی. آیا دے واقعاتو هغو کسانو ته چه دَ پخوانو اوسیدونکو نه پس دَ ملک وارثان شوی دی هیڅ سبق ورنه کړه

أَن لَّوْ نَشَآءُ أَصَبْنَاهُم بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ

چه که چیرے | غوښتلے وے مونږ | نو مصیبت به مو غورزولے وو په دوی | دَ دوی دَ ګناهونو په بدله کښے | او مهر مو وهلو

چه که چیرے مونږ غوښتلے نو دَ دوی دَ ګناهونو په وجه به مو دوی په عذاب کښے نیولی وو او په زړونو

عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ

دَ دوی په زړونو | پس دوی | نه اوری | دا کلی دی | چه مونږ اوروو | تا ته

به ورله تاپے ولګوو پس دوی (دَ نصیحت خبره هم) نه آوری. (اے پیغمبره!) دا یو څو کلی دی دَ کومو حالات چه مونږ

مِنْ أَنۢبَآئِهَا ۚ وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ۚ فَمَا كَانُوا

دَ دے (ځنے) احوال | او بیشکه راغلی ؤو دوی ته | پیغمبران دَ دوی | (واضحه) دلیلونو سره | بیا دوی داسے نه ؤو

تا ته بیانوو او یقیناً دے خلقو ته دَ دوی پیغمبران معجزو سره راغلی ؤو، خو دوی چه کومه خبره

لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ

چه ایمان ئے راوړے وے | په دے وجه چه دروغ ئے ګڼلی وو | له دے نه وړاندے | دغه شان | مهر وهی | الله | په زړونو

یو ځل دروغ ګڼلے وه هغه ئے بیا ونه منله. هم دغه شان الله تعالیٰ دَ کافرانو په زړونو

الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَآ

دَ کافرانو | او ونه موندله مونږ | په اکثرو دَ دوی کښے | وفا په وعده | او بیشکه وموندل مونږ

مهر لګوی. او مونږ په دوی کښے اکثر خلق بے لوظه موندلی دی او اکثر کسان مو دَ سره

أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَآ

اکثر له دوی نه | نافرمان | بیا مونږ ولیږلو | له دوی نه پس | موسیٰ | خپلو نخښو سره

نافرمانه (او بدعمل) بیا موندلی دی. بیا دَ دوی نه پس مو موسیٰ علیه السلام دَ خپلو نخښو سره فرعون

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦ فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ

فرعون ته | او دَ دهٔ سردارانو ته | پس دوی نا انصافی وکړه | دَ دے نخښو سره | پس وګوره | څنګه | شو

او دَ دهٔ سردارانو ته ولیږلو نو هغوی زمونږ دَ نخښو سره زیاتے وکړو، نو وګوره چه دَ مفسدانو انجام

عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوْسٰى يٰفِرْعَوْنُ اِنِّيْ رَسُوْلٌ

انجام | دَ فساد کوونکو | او وویل | موسیٰ | اے فرعونه | بیشکه زهٔ | رسول یم

څهٔ شو ؟ اوموسیٰ ورته ووئیل اے فرعونه ! زهٔ دَ ټول مخلوق دَ رب له

مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٠٤﴾ حَقِيْقٌ عَلٰٓى اَنْ لَّآ اَقُوْلَ عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ

دَ جهانونو دَ پروردګار | مالهٔ مناسب دی | چه بیان نهٔ کړم | په الله باندې | مګر رښتیا خبره

طرف نه پیغمبر راغلے یم ۔ ماډ پاره هم دا مناسب دی چه دَ الله تعالیٰ په حقله هغه خبره وکړم چه رښتونی

قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَاَرْسِلْ مَعِيَ

ما راوړے دے تاسو ته | واضحه دلیل | ستاسو دَ رب له طرف نه | پس ولیږه | ما سره

وی ، تاسو ته م ستاسو دَ رب دَ طرف نه واضحه دلیلونه راوړی دی ، نو ته بنی اسرائیل ما سره

بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ اِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِاٰيَةٍ فَاْتِ بِهَآ

بنی اسرائیل | دهٔ ووئیل | کهٔ چرے تا | راوړی وی | څهٔ معجزه | نو راوړه | هغه

رخصت کړه ۔ فرعون جواب ورکړو چه کهٔ تا څهٔ نخښه راوړی وی نو هغه وښایه کهٔ ته

اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٠٦﴾ فَاَلْقٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ

کهٔ چرے ته یې | له رښتیا ویونکو نه | پس وغورځوله ده | همسا خپله | نو فوراً هغه | اژدها (شوه)

(په خپله دعوی کښې) رښتینے یې ۔ په دے خبره موسیٰ خپله کونټۍ وغورځوله نو هغه یوه ژوندۍ

مُّبِيْنٌ ﴿١٠٧﴾ وَّنَزَعَ يَدَهٗ فَاِذَا هِيَ بَيْضَآءُ لِلنّٰظِرِيْنَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ

ښکاره | او راوویستلو دهٔ | لاس خپل | نو فوراً هغه (ځلانده شو) | روښانه | لیدونکو ته | دُوئیل

اژدها شوه او لاس ئے (دَ بغل نه) راوویستلو نو هغه دَ ټولو لیدونکو په وړاندې تک سپین پرقیدو ۔ دَ فرعون

الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ عَلِيْمٌ ﴿١٠٩﴾ يُّرِيْدُ اَنْ

سردارانو | دَ قوم دَ فرعون نه | چه بیشکه دا خو | جادوګر دے | پوهه | دے غواړی | چه

دَ قوم سردارانو ووئیل چه بیشکه دا خو دَ لوئے علم خاوند جادوګر دے ۔ دے غواړی چه

يُّخْرِجَكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ ۚ فَمَاذَا تَاْمُرُوْنَ ﴿١١٠﴾ قَالُوْٓا اَرْجِهْ

اُوباسی تاسو | ستاسو له زمکے نه | پس څهٔ حکم کوئ تاسو | دوی ووئیل | مهلت ورکړه دهٔ ته

تاسو ستاسو دَ ملک نه بهر اُوباسی وداییئ چه په دے حقله ستاسو څهٔ صلاح ده ۔ دوی ووئیل چه موسیٰ

وَاَخَاهُ وَاَرْسِلْ فِي الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ ﴿١١١﴾ يَاْتُوْكَ

او دَ دهٔ ورور ته | او | ولیږه | په ښارونو کښے | جمع کوونکی | چه دوی راولی تا ته

او دَ دهٔ ورور ته مهلت ورکړه او ټولو ښارونو ته کارندګان ولیږه ۔ چه ټول پوهه جادوګران

بِكُلِّ سٰحِرٍ عَلِيْمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَآءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوْٓا اِنَّ لَنَا لَاَجْرًا

هر جادوګر | پوهه | او راغلل | جادوګر | فرعون ته | دوی ووئیل | بیشکه موږ له اجر بکار دے

درله راټول کړی ۔ او جادوګر دَ فرعون (دربار) ته راغلل ، دوی ووئیل کهٔ چرے موږ غالب شو

اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغٰلِبِيْنَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَاِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿١١٤﴾

كه چيرے شو | موږ غالب | دوى ووئيل | هو ! | او بيشكه تاسو به يئ | له نزديكانو نه

نو موږ ته به څۀ انعام ملاويږى ؟ فرعون ووئيل هو ! او تاسو به په نزديكانو (درباريانو) كښے شامل شئ ۔

قَالُوْا يٰمُوْسٰۤى اِمَّاۤ اَنْ تُلْقِىَ وَاِمَّاۤ اَنْ نَّكُوْنَ نَحْنُ الْمُلْقِيْنَ ﴿١١٥﴾

دوى ووئيل | اے موسىٰ | يا خو | ته وغورزوه | او يا | به شو موږ | غورزوونكى

جادوګرو ووئيل اے موسىٰ ! اول ته غورزوے كه موږ (خپل پړى) وغورزوو ؟

قَالَ اَلْقُوْا ۚ فَلَمَّاۤ اَلْقَوْا سَحَرُوْۤا اَعْيُنَ النَّاسِ

موسىٰ ووئيل | تاسو وغورزوئ | پس هركله چه | دوى وغورزول (خپل څيزونه) | نو جادو ئے وكړو | په سترګو | دَ خلقو

موسىٰ ووئيل چه اول تاسو وغورزوئ ۔ نو هركله چه هغوى (خپل څيزونه) وغورزول نو دَ خلقو نظربندى ئے وكړه

وَاسْتَرْهَبُوْهُمْ وَجَآءُوْ بِسِحْرٍ عَظِيْمٍ ﴿١١٦﴾ وَاَوْحَيْنَاۤ اِلٰى مُوْسٰۤى

او وې ويرول دوى | او راوړې ئے لو | جادو | ډير لوئے | او وحى راوليږله موږ | موسىٰ طرف ته

او په خلقو ئے هيبت راوستلو او هغوى ډير لوئے جادو وكړو ۔ او موږ موسىٰ ته وحى وكړه چه خپله

اَنْ اَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَاِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَاْفِكُوْنَ ﴿١١٧﴾ ۚ فَوَقَعَ

چه وغورزوه | خپله همسا | نو فوراً به هغه | تيركړى | څۀ چه | دوى جوړول | پس ثابت شو

همسا وغورزوه ، نو ناګهانه هغه دا څيزونه تيرول شروع كړل ، نو حق ثابت

الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١١٨﴾ ۚ فَغُلِبُوْا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوْا

حق | او باطل شول | هغه څۀ چه دوى كول | پس دوى مغلوب شول | په دغه ځائے كښے | او واپس شول

شو او دَ هغوى جوړكړى څيزونه ټول باطل شول ۔ نو په دغه موقع هغوى لاندې راغلل او

صٰغِرِيْنَ ﴿١١٩﴾ ۚ وَاُلْقِىَ السَّحَرَةُ سٰجِدِيْنَ ﴿١٢٠﴾ ۖ قَالُوْۤا اٰمَنَّا

ذليله | او وغورزيدل | جادوګر | په سجده كښے | دوى ووئيل | موږ ايمان راوړو

په ملامتۍ واپس شول ۔ او جادوګر (بے اختياره) په سجده پريوتل ۔ وئے وئيل چه موږ په

بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٢١﴾ ۙ رَبِّ مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ اٰمَنْتُمْ بِهٖ

په پروردګار دَ عالمونو | چه رب دے دَ موسىٰ | او دَ هارون | ووئيل فرعون | تاسو ايمان راوړو په هغه

رب العٰلمين ايمان راوړو چه دَ موسىٰ او دَ هارون عليهما السلام رب دے فرعون ووئيل چه تاسو زما دَ اجازت

قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ ۚ اِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَّكَرْتُمُوْهُ فِى الْمَدِيْنَةِ

وړاندې دَ دے نه چه | زۀ اجازت دركړم | تاسو ته | بيشكه دا خو | يو چال دے | چه تيار كړے دے تاسو | په دے ښار كښے

نه وړاندې ايمان راوړو ، دا خو ستاسو يو چال دے چه تاسو په دے ښار كښے ځكه وچلولو

لِتُخْرِجُوْا مِنْهَاۤ اَهْلَهَا ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿١٢٣﴾ لَاُقَطِّعَنَّ

چه اوباسئ تاسو | له دے ښار نه | دَ دے اوسيدونكى | پس زر به تاسو ته معلومه شى ۔ | خامخا به پريكړم زۀ

چه دَ دے ښار اوسيدونكى دَ دے ځائے نه بهر اوباسئ پس زر به تاسو ته (دَ دے نتيجه) معلومه شى ۔ زۀ به ستاسو لاسونه

اَيۡدِيَكُمۡ وَاَرۡجُلَكُمۡ مِّنۡ خِلَافٍ ثُمَّ لَاُصَلِّبَنَّكُمۡ اَجۡمَعِيۡنَ ﴿۱۲۴﴾

ستاسو لاسونه | او ستاسو پښې | د مخالف طرف نه | بیا | به په سولئ کړم تاسو | ټول

او پښې د مخالف اړخونو نه پرې کړم بیا به تاسو ټول په سولئ وخېژوم۔

قَالُوۡۤا اِنَّاۤ اِلٰى رَبِّنَا مُنۡقَلِبُوۡنَ ﴿۱۲۵﴾ وَمَا تَنۡقِمُ مِنَّاۤ اِلَّاۤ اَنۡ

دوی ووئیل | بیشکه موږ | خپل رب طرف ته | واپس تلونکی یو | او ته بد له نه اخلې | له موږ نه | مگر دا چه

هغوی ووئیل چه موږ ټول خو خپل رب ته واپس تلونکی یو۔ او ته خو موږ نه دومره قدر بدل له اخلې چه موږ د

اٰمَنَّا بِاٰيٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَآءَتۡنَا ؕ رَبَّنَاۤ اَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا

موږ ایمان راوړو | په نخښو د رب خپل | هر کله چه هغه راغلې موږ ته | اے زموږ ربه! | راواړوه | په موږ باندې

خپل رب په نخښو (ولی) ایمان راوړے دے هر کله چه موږ ته راورسیدے، اے زموږ ربه! موږ له صبر را کړه

صَبۡرًا وَّتَوَفَّنَا مُسۡلِمِيۡنَ ﴿۱۲۶﴾ وَقَالَ الۡمَلَاُ مِنۡ قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ

صبر | او وفات راکړه موږ ته | د اسلام په حالت کښې | او ووئیل سردارانو | د فرعون له قوم نه

او موږ له د اسلام په حالت کښې مرګ راولې۔ او د فرعون د قوم سردارانو ووئیل چه آیا ته به موسیٰ

اَتَذَرُ مُوۡسٰى وَقَوۡمَهٗ لِيُفۡسِدُوۡا فِى الۡاَرۡضِ وَيَذَرَكَ

آیا ته پریږدې | موسیٰ | او د ده قوم | چه فساد دې کوی | په زمکه کښې | او پریږدی تا

او د ده قوم بنی اسرائیل (دے ته) پریږدے چه په ملک کښې بد امنی پیدا کوی او تا او ستا معبودان

وَاٰلِهَتَكَ ؕ قَالَ سَنُقَتِّلُ اَبۡنَآءَهُمۡ وَنَسۡتَحۡىٖ نِسَآءَهُمۡ ۚ

او ستا معبودان | ده ووئیل | موږ به وژنو | ځامن د دوی | او ژوندۍ به پریږدو | ښځې د دوی

پریږدی۔ فرعون ورته ووئیل چه موږ به چیرته د دوی ځامن وژنو او لونړه به ئے ژوندۍ پریږدو

وَاِنَّا فَوۡقَهُمۡ قٰهِرُوۡنَ ﴿۱۲۷﴾ قَالَ مُوۡسٰى لِقَوۡمِهِ اسۡتَعِيۡنُوۡا بِاللّٰهِ

او بیشکه موږ | په دوی باندې | غالب یو | ووئیل | موسیٰ | خپل قوم ته | تاسو مدد وغواړئ | د الله نه

او یقیناً موږ په دوی باند غالب یو۔ موسیٰ خپل قوم ته ووئیل چه تاسو د الله نه مدد وغواړئ

وَاصۡبِرُوۡا ۚ اِنَّ الۡاَرۡضَ لِلّٰهِ ۙ يُوۡرِثُهَا مَنۡ يَّشَآءُ مِنۡ عِبَادِهٖ ؕ

او صبر کوئ | بیشکه | زمکه | د الله ده | هغه وارثان کوی د دے | هغه څوک چه خوښه ئے وغواړی | له خپلو بندګانو نه

او صبر کوئ بیشکه زمکه صرف د الله تعالیٰ ده، هغه په خپلو بندګانو کښې چه چا له ئے خوښه وی هغوئ له ئے

وَالۡعَاقِبَةُ لِلۡمُتَّقِيۡنَ ﴿۱۲۸﴾ قَالُوۡۤا اُوۡذِيۡنَا مِنۡ قَبۡلِ اَنۡ تَاۡتِيَنَا

او انجام (خو) | د پرهیزګارانو دپاره دے | دوی ووئیل | موږ ته تکلیف ورکړے شو | وړاندې | له راتللو ستا نه موږ ته

ورکوی او اخر کښې کامیابی د پرهیزګارانو ده۔ (موسیٰ د قوم) خلقو ووئیل چه موږ به ستا د راتلو نه وړاندې هم تنګولے

وَمِنۡۢ بَعۡدِ مَا جِئۡتَنَا ؕ قَالَ عَسٰى رَبُّكُمۡ اَنۡ يُّهۡلِكَ عَدُوَّكُمۡ وَ

او پس له هغه نه چه راغلے ته موږ ته | ده ووئیل | اُمید دے | چه رب ستاسو | به هلاک کړی | دښمن ستاسو | او

شو او ستا د راتلو نه پس هم عذابیږو۔ موسیٰ ووئیل زر به ستاسو خدائے ستاسو دښمن هلاک کړی، او

يَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَا

خلیفه گان به کړي تاسو | په زمکه کښې | بیا به هغه ګوري | چه څنګه | تاسو عمل کوئ | او بیشکه | ونیوو مونږ

او تاسو به د دے زمکے په مخ خلیفه ګان کړي او بیا دا به ګوري چه تاسو څنګه کار و نه کوئ. او مونږ د فرعون قوم

آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾

قوم د فرعون | په قحطونو | او نقصان کښې | د میوو | چه دوی | نصیحت قبول کړي.

څو څو کاله په سوکړه او د پیداوار د کمۍ په عذاب کښې راونیول چه دا خلق نصیحت حاصل کړي.

فَإِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَٰذِهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ

پس هر کله چه | به راتله دوی ته | فراخي | نو دوی به وئیل | (چه) دا زمونږ حق دے | او که چرے | رسیده له به دوی ته

نو چه ښه وخت به پرے راغے نو هغوی به وئیل چه دا خو زمونږ خپل حق دے او چه بد حال به پرے

سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ

سختي | نو سپیره به ئے ګڼړل | موسیٰ | او څوک چه د ده سره وو | واورئ | چه بیشکه | د دوی بد نصیبي

راغے نو موسیٰ علیه السلام او د هغه ملګري به ئے سپیره ګڼړل ۰ د دوی خپل سپیره توب خدائے سره

عِندَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ

د الله سره ده | لیکن | اکثر د دوی | نه پوهیږي | او دوی ووئیل | هر څه چه | ته راوړے مونږ ته په دے سره

(د دے باعث) دے خو اکثر خلق په دے خبره هم نه پوهیږي. د فرعون قوم ووئیل چه که ته مونږ ته

مِن آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا

له نخښو نه | چه ته جادو وکړے په مونږ | په دے سره | نو مونږ نه یو | په تا باندې | ایمان راوړونکي | پس راولیږل نو مونږ

په مونږ د جادو چلولو په غرض هر څو مره نخښے پیش کړے خو مونږ به تا ایمان نه راوړو نو مونږ په هغوی

عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ

په دوی باندې | طوفان | او سپږے | او ملخان | او چینډخے | او وینه | نخښے دے

باندې طوفان راولیږلو او ملخان او سپږے او چینډخے او وینه دا ټولے نخښے مو

مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ

جدا جدا | نو دوی کبر وکړو | او دوی وو | خلق | مجرمان | او هر کله چه | به پریوتلو

جدا جدا ورښودلے، نو هغوی تکبر وکړو او هغه د مجرمانو قوم وو. او هر کله چه به په هغوی

عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا

په دوی باندې | عذاب | (نو) وئیل به ئے | اے موسیٰ | دعا وکړه | مونږ د پاره | د خپل رب نه | په دے وجه چه

عذاب راغے نو هغوی به وئیل چه اے موسیٰ! مونږ د پاره د الله نه سوال وکړه لکه څنګه چه

عَهِدَ عِندَكَ ۖ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ

هغه وعده وکړه | تا سره | که چرے | لرے کړو تا | له مونږ نه | عذاب | نو مونږ به خامخا ایمان راوړو

تا سره ئے وعده کړے ده که تا مونږ نه دا عذاب لرے کړو، نو مونږ به در باندې خامخا

لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ

له دوی نه | لرې به کړو مونږ | پس هر کله چه | بنی اسرائیل | تا سره | او خامخا به ولیږو | په تا

ایمان راوړو او بنی اسرائیل به درسره رخصت کړو ، بیا کله چه مونږ د دوی نه دغه عذاب یو خاص

الرِّجْزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ هُم بَٰلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَٱنتَقَمْنَا

بیا مونږ انتقام واخستو | وعده ماتوله | نو هم هغه وخت به دوی | چه دوی رسیدونکی وو هغې ته | ترخه موده پورې | عذاب

وخت پورې چه دوی ورته رسیدونکی وو لرې کړو نو هغه ساعت به د خپلو وعدو نه واوړیدل ، نو مونږ ترې

مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ فِى ٱلْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُوا۟

او دوی وو | زمونږ ایتونه | دروغ وګڼړل | دا چه دوی | په دریاب کښې | پس مونږ غرق کړل دوی | له دوی نه

انتقام واخستلو او په سمندر کښې مو ډوب کړل ، ځکه چه دوی زمونږ ایتونه دروغ ګڼړل او د هغې نه

عَنْهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا ٱلْقَوْمَ ٱلَّذِينَ كَانُوا۟ يُسْتَضْعَفُونَ

کمزوری ګڼړلے شول | هغه قوم چه | او مونږ وارثان کړل | غفلت کونکي | له هغې نه

بالکل بے پروا وو ، او کوم قوم چه کمزورے ګڼړلے شوے وو مونږ هغوی د هغې ملک

مَشَٰرِقَ ٱلْأَرْضِ وَمَغَٰرِبَهَا ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ

او پوره شوه | په هغې کښې | چه برکت ایښے وو مونږ | هغه زمکه | او په مغربونو د هغې کښې | په مشرقونو د زمکه کښې

د مشرق او د مغرب وارثان کړل چه مونږ پکښې برکتونه ایښي وو او د بنی اسرائیلو

كَلِمَتُ رَبِّكَ ٱلْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَآءِيلَ بِمَا صَبَرُوا۟ ۖ وَدَمَّرْنَا

او برباد کړل مونږ | د دوی د صبر په وجه | په بنی اسرائیلو | نیکه | ستا د رب | وعده

په حقله ستا د رب ښائسته وعده پوره شوه ، ځکه چه هغوی صبر کړے وو ، او فرعون

مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُۥ وَمَا كَانُوا۟ يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾ وَجَٰوَزْنَا

او مونږ تیر کړل | او هغه چه دوی به نے چتونه جوړول | او د ده قوم | فرعون | هغه څه چه جوړول به

او د هغه قوم چه څه جوړول او (اوچت اوچت عمارتونه ئے) خیژول هغه ټول مو تباه کړل . او مونږ

بِبَنِىٓ إِسْرَآءِيلَ ٱلْبَحْرَ فَأَتَوْا۟ عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ

چه په عبادت کښې لګیا وو | په یو داسے قوم | نو دوی راغلل | د سمندر نه | بنی اسرائیل

بنی اسرائیل د سمندر نه تیر کړل نو په لاره کښې په یو داسے قوم ورغلل چه خپلو بتانو ته

عَلَىٰٓ أَصْنَامٍ لَّهُمْ ۚ قَالُوا۟ يَٰمُوسَى ٱجْعَل لَّنَآ إِلَٰهًا

یو معبود | مونږ د پاره (هم) | جوړ کړه | اے موسیٰ ! | دوی ووئیل | د خپلو بتانو

(معبودان) ناست وو ، نو دوی ووئیل چه اے موسیٰ ! چه مونږ له د دوی د معبودانو

كَمَا لَهُمْ ءَالِهَةٌ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ

دا خلق | بیشک | ډیر جاهلان | خلق یئ | بیشک تاسو خو | ده ووئیل | معبودان | د دوی دی | لکه څنګه چه

په شان معبود جوړ کړه موسیٰ ورته ووئیل چه تاسو خو ډیر ناپوهه خلق یئ . دا خلق چه په کومه

مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبٰطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

تباه کیدونکی دی | چه په کوم (بت پرستی) کښې لګیا دي | او باطل دی | هغه (کار) | چه دوی | کول.

لاره روان دی هغه خو تباهۍ ته لاړه ده ، او د دوی ټول عبادت سراسر بې بنیاده دے.

قَالَ أَغَيْرَ اللّٰهِ أَبْغِيكُمْ إِلٰهًا وَّهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعٰلَمِينَ ﴿١٤٠﴾

او وئیل ده | آیا د الله نه سوا | زه ولټوم تاسو له | معبود؟ | او هغه فضیلت درکړے دے تاسو ته | په جهان والو باندې

موسیٰ وو وئیل آیا د الله تعالیٰ نه سوا تاسو د پاره بل معبود ولټوم حال دا دے چه هغه تاسو د نورو مخلوق نه غوره کړی

وَإِذْ أَنْجَيْنٰكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ الْعَذَابِ

او (یاد کړئ) کله چه | مونږ نجات درکړو تاسو ته | د فرعون د قوم نه | چه درکول به یې تاسو ته | سخت | عذاب

یئ. او هغه وخت یاد کړئ کله چه مونږ تاسو د فرعون د قوم نه خلاص کړئ چه تاسو له به یې سخت عذاب درکولو

يُقَتِّلُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِي ذٰلِكُمْ

چه دوی به وژل | ستاسو ځامن | او ژوندۍ به یې پریښودې | ستاسو ښځې | او په دے کښې

او ستاسو ځامن به یې وژل ، او ستاسو ښځې به یې ژوندۍ پریښودلے او په دے کښې ستاسو د

بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ وَوٰعَدْنَا مُوسٰى ثَلٰثِينَ لَيْلَةً

آزمیښت وو | ستاسو د رب د طرف نه | ډیر لوئے | او مونږ وعده کړې وه | موسیٰ سره | د دیرشو | شپو

رب د طرف نه ډیر لوئے آزمیښت وو . او مونږ موسیٰ سره د دیرشو شپو (د اعتکاف) وعده وکړه

وَأَتْمَمْنٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقٰتُ رَبِّهٖٓ أَرْبَعِينَ

او پوره کړه مونږ دا | په لسو (شپو) سره | بیا پوره شوه | موده مقرره | د هغه د رب | څلویښت

او بیا مو پرے لس ورځے سوا کړے ، نو د هغه د خدائے نیټه په څلویښتو شپو کښې پوره

لَيْلَةً ۚ وَقَالَ مُوسٰى لِأَخِيهِ هٰرُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ

شپې | او وو وئیل | موسیٰ | خپل ورور هارون ته | ته خلیفه شه زما | زما په قوم کښې | او اصلاح کوه

شوه او موسیٰ خپل ورور هارون ته وئیلی وو چه ته زما نه پس په قوم باندې زما خلیفه شې او اصلاح

وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ مُوسٰى لِمِيقٰتِنَا وَكَلَّمَهٗ

او تابعداري مه کوه | د لارے | د فساد کوونکو | او هر کله چه راغلو | موسیٰ | زمونږ په میعاد | او خبرې وکړې هغه

کوه او د فساد یانو په لارے عمل مه کوه . هر کله چه موسیٰ زمونږ په مقرره نیټه راغے او الله ورسره

رَبُّهٗ ۙ قَالَ رَبِّ أَرِنِيٓ أَنْظُرْ إِلَيْكَ ۚ قَالَ لَنْ تَرٰىنِي

د هغه رب | هغه وو وئیل | اے زما ربه | وښایه ما ته | چه یو نظر واچوم په تا | الله وفرمائیل | هیڅ کله ته نه شے کتلے ما

خبرے وکړے نو موسیٰ وو وئیل اے ربه! ته ما ته ځان وښایه چه زه تا یو نظر وګورم . الله وفرمائیل ته ما هرګز نه شے لیدلے

وَلٰكِنِ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهٗ فَسَوْفَ تَرٰىنِي ۚ

لیکن | وګوره | د غر طرف ته | که چرے | قلار پاتے شو | په خپل ځائے | نو ته به هم ما ووینې

خو دے غر ته ګوره که په خپل ځائے قلار پاتے شو ، نو ته به هم ما ولیدے شې.

فَلَمَّا تَجَلّٰى رَبُّهٗ لِلْجَبَلِ جَعَلَهٗ دَكًّا وَّخَرَّ مُوْسٰى
نو هر كله چه | تجلي وكړه | رب د هغهٔ | په غر باندې | نو كړو ئې هغه | ذره ذره | او پريوتلو | موسىٰ
نو هر كله چه الله په غر باندې تجلي وكړه ، نو هغه ئې ذرې ذرې كړو او موسىٰ عليه السلام بې هوشه
صَعِقًا ۚ فَلَمَّآ اَفَاقَ قَالَ سُبْحٰنَكَ تُبْتُ اِلَيْكَ
بې هوشه | بيا هر كله چه | هغهٔ ته هوش راغلو | نو ووئيل دهٔ | پاك ئې ذات ستا | زهٔ توبه اُوباسم | ستا په حضور كښې
پريوتلو ، بيا چه په هوش كښې راغې نو وئې وئيل چه ته پاك ذات يې ، زهٔ ستا په حضور كښې توبه اوباسم
وَاَنَا اَوَّلُ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٤٣﴾ قَالَ يٰمُوْسٰٓى اِنِّى اصْطَفَيْتُكَ
او زهٔ | د ټولو نه وړومبې | يقين لرونكې يم | ئې فرمائيل | اے موسىٰ ! | بيشكه ما | غوره كړے ستهٔ
او د هرچا نه وړومبې ايمان راوړم . الله تعالىٰ وفرمائيل اے موسىٰ ! ما ته د نورو خلقو نه غوره
عَلَى النَّاسِ بِرِسٰلٰتِىْ وَبِكَلَامِىْ ۖ فَخُذْ مَآ اٰتَيْتُكَ وَكُنْ
په خلقو باندې | په پيغامونو خپلو | او په اورولو د خبرې خپلې | پس واخله | هغهٔ چه دركړل ما تا ته | او اوسه ته
كړے يې چه رسالت مې دركړے دے او خبرے مې در سره كړې دي ، نو هغهٔ چه مې دركړي دي هغه واخله او
مِّنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبْنَا لَهٗ فِى الْاَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَىْءٍ مَّوْعِظَةً
له شكر گزارو نه | او وُليكل موښږ | هغهٔ د پاره | په تختو كښې | د هر رنګ | نصيحت
شكر گزار اوسه . او موښږ ورته په بوخو تختو باندې هر قسم نصيحتونه او د
وَّتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَىْءٍ ۚ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَّاْمُرْ قَوْمَكَ يَاْخُذُوْا
او تفصيل | د هر | څيز | پس ونيسه دا | په قوت سره | او حكم وكړه | خپل قوم ته | چه اختيار كړي
هرے مسئلے تفصيل وليكلو (او ورته مو ووئيل) چه دا هدايتونه كلك ونيسه او خپل قوم ته حكم وكړه چه هغوى
بِاَحْسَنِهَا ۗ سَاُورِيْكُمْ دَارَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿١٤٥﴾ سَاَصْرِفُ عَنْ اٰيٰتِىَ
د دے ډيرې ښې خبرے | ډير زر به زهٔ وښايم تاسو ته | كور | د ګناهګارو | بيرته به اوساتم زهٔ | د خپلو آيتونو نه
د دے په ډيرو ښو خبرو عمل وكړي ، زهٔ به درته ډير زر د بد عملو خلقو كورونه وښايم . زهٔ به د هغو كسانو مخونه د خپلو
الَّذِيْنَ يَتَكَبَّرُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۗ وَاِنْ يَّرَوْا كُلَّ اٰيَةٍ
هغه خلق چه | تكبر كوي | په زمكه كښې | په ناحقه | او كهٔ چرې دوي وګوري | ټول معجزے
آيتونو نه بيرته لرم چه د زمكے په مخ هيڅ شے هيڅه خان غټ ګڼړي . او كهٔ دوي هر قسم نخښے هم ووينې
لَا يُؤْمِنُوْا بِهَا ۚ وَاِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ۚ
نو ايمان نهٔ راوړي | په هغے | او كهٔ چرې دوي وګوري | لاره | د هدايت | نو نهٔ نيسي هغه | لاره
خو ايمان پرے نهٔ راوړي او كهٔ نيغه لاره ورته ښكاره شي خو په هغے باندې نهٔ ځي
وَاِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ الْغَىِّ يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ۗ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَذَّبُوْا
او كهٔ چرې دوي وګوري | لاره | د ګمراهئ | نو نيسي هغه | (خپله) لاره | دا ځكه چه دوي | دروغ ګڼړي
او كهٔ چرے د ګمراهئ لاره وګوري نو په هغے باندې روان شي . دا په دے وجه چه دوي زموږ

بِاٰيٰتِنَا وَكَانُوْا عَنْهَا غٰفِلِيْنَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا

زموږ آيتونه | او وو دوی | له هغې نه | غافله | او هغه خلق چه | دروغ ئې وګڼل | زموږ آيتونه

آيتونه دروغ وګڼل او ترې نه بې پرواه دی ۔ او چا چه زموږ آيتونه او د آخرت ملاقات

وَلِقَآءِ الْاٰخِرَةِ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ ؕ هَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا

او ملاقات | د آخرت | ضائع شول | د دوی عملونه | او دوی به بدله موندی | مګر (د هغه کار)

دروغ وګڼل ، د هغوی عملونه ضائع لاړل هغوی ته به نور څه نه بلکه فقط د

مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوْسٰى مِنْ بَعْدِهٖ مِنْ حُلِيِّهِمْ

کوم چه به دوی کول | او جوړ کړو | د موسیٰ قوم | پس له دې نه | د خپلو کالو نه

خپلو عملونو بدله ورکولے شي ۔ او د موسیٰ قوم د هغهٔ (طور ته د تلو) نه پس د خپلو کالو نه یو څخه جوړ

عِجْلًا جَسَدًا لَّهٗ خُوَارٌ ؕ اَلَمْ يَرَوْا اَنَّهٗ لَا يُكَلِّمُهُمْ

څخه | چه یو بدن وو | چه پکښې آواز وو | آیا دوی ونهٔ لیدل | چه هغه | خبرې نهٔ کوی د دوی سره

کړو ، یو داسې جوثه وه چه آواز به ئې کولو آیا دوی (دومره قدر) نهٔ کتل چه نهٔ ئې ورسره خبرې

وَلَا يَهْدِيْهِمْ سَبِيْلًا ۘ اِتَّخَذُوْهُ وَكَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ﴿١٤٨﴾

او نهٔ ښائی دوی ته | (څهٔ) لار | دوی هغه (معبود) جوړ کړو | او دوی وو | ظالمان

کولے او نهٔ ئې ورته (څهٔ) لار ښودله هغوی دا معبود ونیولو او هغوی ډیر ظالمان وو ۔

وَلَمَّا سُقِطَ فِيْٓ اَيْدِيْهِمْ وَرَاَوْا اَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوْا ۙ

او هر کله چه | شرمنده شول | او دوی ولیدل | چه دوی | بې لارې شول

او کله چه هغوی (د دې عمل نه) شرمنده شول او هغوی وکتل چه دوی واقعی ګمراه شوی دی

قَالُوْا لَئِنْ لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُوْنَنَّ

نو دوی ووئیل | که چرې | رحم ونهٔ کړو په موږ | زموږ رب | او | ونهٔ (نهٔ) بخښلو موږ | نو خامخا به موږ شو

نو دوی ووئیل چه که خپل خدائے زمونږ رحم ونهٔ کړی او زموږ ګناه ونهٔ بخښي نو موږ به خامخا

مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿١٤٩﴾ وَلَمَّا رَجَعَ مُوْسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًا ۙ

له نقصان موندونکو نه | او هر کله چه | واپس راغے | موسیٰ | د خپل قوم طرف ته | په غصه کښې | او غم کښې

برباد شو ۔ او هر کله چه موسیٰ علیه السلام د غصے او د غم نه ډک خپل قوم ته واپس راغے

قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُوْنِيْ مِنْۢ بَعْدِيْ ۚ اَعَجِلْتُمْ اَمْرَ رَبِّكُمْ ۚ

نو ئې ووئیل | ډیره خرابه | قائم مقامی وکړه تاسو زما | له ما نه پس | آیا تلوار وکړو تاسو | د خپل رب د حکم نه؟

نو ئې ووئیل چه زما نه پس تاسو ډیر خراب کار وکړو آیا د خدائے د حکم د راتلو نه وړاندې مو تلوار وکړو ؟

وَاَلْقَى الْاَلْوَاحَ وَاَخَذَ بِرَاْسِ اَخِيْهِ يَجُرُّهٗٓ

او وئې غورزولے | تختیانې (د تورات) | او وئې نیولو | سر | د خپل ورور | چه را ئې کښولو

او موسیٰ علیه السلام تختیانې وغورزولے او د خپل ورور (هارون) د سر ویښته ئې ونیول او ځان ته ئې

إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا

خان ته | ووئیل (هارون) | اے زما د مور خویه | بیشکه دے خلقو | زه کمزورے وګنړلم | او نزدے وو چه

را ښکل. هارون ورته ووئیل اے زما د مور خویه! دے خلقو زه کمزورے وګنړلم او نزدے وو چه

يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي

چه وې وژنی | پس مه خوشحالوه | په ما باندې | دشمنان | او مه شاملوه ما

زه ئے قتل کړے وے، نو دشمنان زما باندې مه خوشحالوه ، او د ظالمانو په ډله

مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَ

هغه خلقو سره | چه ظالمان دی | د (موسیٰ) ووئیل | اے زما ربه! | معاف کړه ما | او زما ورور | او

کښے م مه شمیره. موسیٰ علیه السلام ووئیل اے زما خدایه! ما او زما ورور وبخښه او

أَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ

داخل کړه موږ | په خپل رحمت کښے | او ته | د ټولو نه زیات رحم کوونکے یے | بیشکه کوم چه

موږ په خپل رحمت کښے داخل کړه او ته د ټولو نه زیات رحم کوونکے یے. بیشکه کوم خلقو

اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَذِلَّةٌ

ونیولو (معبود) | سخے | ژر به رسیږی دوی ته | غضب | د دوی د رب | او ذلت

چه سخے معبود جوړ کړے وو په هغوی به ډیر زر د هغوی د رب د طرف نه غضب نازل شی او د

فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ

په ژوند د دنیا کښے | او دغه شان | موږ سزا ورکوو | دروغ تړونکو ته | او هغه خلق کوم چه

دنیا په ژوند کښے رسوائی (هم)، او دغه شان موږ دروغ جوړوونکو ته سزا ورکوو ، او هغه خلق کوم

عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ

بد عملونه ئے کړل | بیا ئے توبه وکړه | پس له دے نه | او ایمان ئے راوړو | بیشکه ستا رب

چه خراب کارونه کړی دی ، بیا ئے د هغے نه پس توبه وکړه او ایمان ئے راوړو نو بیشکه ستا رب

مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى

د دے نه پس | بخښونکے | مهربان دے | او کله چه خاموشه شوه (کمه شوه) | د موسیٰ

د توبے ایستلو نه پس بخښونکے (او) مهربان دے او هر کله چه د موسیٰ علیه السلام غصه

الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ ۖ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ

غصه | نو را او چتے ئے کړے هغه تختئ | او د هغے په لیکلے شوی کښے | هدایت | او رحمت (وو)

سړه شوه نو تختئ ئے راواچتے کړے د دے په مضامینو کښے هدایت او رحمت وو

لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسَى قَوْمَهُ

د هغو خلقو د پاره | چه د خپل رب نه | ویریږی | او خوښ کړل | موسیٰ | د خپل قوم نه

د هغه چا د پاره چه د خپل رب نه ویریږی. او موسیٰ علیه السلام د خپل قوم نه اویا تنه سړی

سَبْعِيْنَ رَجُلًا لِّمِيْقَاتِنَا ۚ فَلَمَّآ اَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ

اویا (٧٠) | سړي | زمونږ دوعدې د پاره | پس هر کله چه | ونیول دوی لره | زلزلې | نو ووې ویل

خوبش کړل چه زمونږ مقرر ځائ ته (راشي). بیا چه هغوی زلزلې راونیول، نو موسیٰؑ ووئیل

رَبِّ لَوْ شِئْتَ اَهْلَكْتَهُمْ مِّنْ قَبْلُ وَاِيَّايَ ۖ اَتُهْلِكُنَا

اے ربه! | که چیرې تا غوښتلے | نو هلاک کړي به وو تا دوئ | له دے نه وړاندې | او زه (هم)، | آیا ته مونږ هلاکوې

اے زما خدایه! که تا غوښتلے نو دوی او زه به دې لا پخوا هلاک کړی وو. آیا ته مونږ تول

بِمَا فَعَلَ السُّفَهَآءُ مِنَّا ۚ اِنْ هِيَ اِلَّا فِتْنَتُكَ ۖ

په بدله د هغه څه | چه وکړل | کم عقلو | له مونږ نه | نه دی | دا (څه نور) | مګر صرف | ستا ازمیښت دے

په هغه (جرم) هلاکوے چه په مونږ کښے د بو څو کم عقلو دلاسه شوے دے. دا خو فقط ستا یو ازمیښت دے

تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَآءُ وَتَهْدِيْ مَنْ تَشَآءُ ۖ اَنْتَ

ته ګمراه کوے | په دے سره | څوک | چه ته غواړے | او ته هدایت ورکوے | چا ته چه | ته غواړے | ته یې

چه چا ته دې خوښه وی هغه پرے ګمراه کوے او چا ته چه دې خوښه شی هغه ته پرے هدایت کوے، زمونږ

وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الْغٰفِرِيْنَ ﴿١٥٥﴾

زمونږ کارساز | پس وبخښه مونږ | او رحم وکړه په مونږ | او ته | د ټولو نه بهتر | بخښونکے یې.

کارساز خو ته یې نو مونږ معاف کړه او په مونږ باندې رحم وکړه او ته د ټولو نه زیات معاف کوونکے یې.

وَاكْتُبْ لَنَا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَّفِي الْاٰخِرَةِ اِنَّا

او ولیکه | مونږ د پاره | په دے دنیا کښے | نیکي | او په آخرت کښے (هم)، | بیشکه مونږ

او مونږ د پاره په دے دنیا کښے هم نیکي ولیکه او په آخرت کښے هم ، بیشکه مونږ

هُدْنَآ اِلَيْكَ ۚ قَالَ عَذَابِيْٓ اُصِيْبُ بِهٖ مَنْ اَشَآءُ ۚ وَرَحْمَتِيْ

رجوع وکړه | تا ته | وے فرمائیل | خپل عذاب | زه رسوم | هغه چا ته چه زه غواړم | او زما رحمت

تا ته رجوع کړې ده . ارشاد وشو چه زه خپل عذاب چاله غواړم هغه ته رسوم او زما رحمت

وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ۚ فَسَاَكْتُبُهَا لِلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ

خور دے | په هر څیز | پس ضرور به زه دا ولیکم | هغو خلقو د پاره چه | پرهیزګاري کوی

په هر څیز باندې خور دے ، پس زه به دا نیکی هغه خلقو د پاره ضرور لیکم چه پرهیزګاری کوی

وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِاٰيٰتِنَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٥٦﴾ اَلَّذِيْنَ

او ورکوی | زکوٰة | او هغه خلق کوم چه | زمونږ په آیتونو | یقین کوی . | کوم خلق چه

او زکوٰة ورکوی . او هغه خلقو د پاره چه زمونږ په آیتونو باندې ایمان راوړی ، هغه خلق چه د

يَتَّبِعُوْنَ الرَّسُوْلَ النَّبِيَّ الْاُمِّيَّ الَّذِيْ يَجِدُوْنَهٗ مَكْتُوْبًا

تابعداری کوی | د رسول | چه نبی | اُمی دے | هغه پیغمبر | چه دوی مومی هغه | لیکلے شوے

دا سے رسول نبی امی پیروی کوی ، چه د هغه ذکر دوی خپل ځان سره په تورات او په

عِنْدَهُمْ فِی التَّوْرٰىةِ وَالْاِنْجِیْلِ ؗ یَاْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوْفِ

دَ خپلو ځانو سره | په تورات کښې | او انجيل (کښې) | هغه حکم کوي دوی ته | دَ نيک کار

انجيل دواړو کښې ليکلی بيا موږي ، او هغه دوی ته دَ نيکئ حکم کوي

وَیَنْهٰىهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَیُحِلُّ لَهُمُ الطَّیِّبٰتِ وَیُحَرِّمُ

او منع کوي دوی | له بد کار نه | او حلالوي | دوی دپاره | پاکيزه څيزونه | او حراموي

او له بدو کارونو نه ئې منع کوي او پاکيزه څيزونه دَ دوی دَ پاره حلالوي ، او ناپاک څيزونه

عَلَیْهِمُ الْخَبٰٓىِٕثَ وَیَضَعُ عَنْهُمْ اِصْرَهُمْ وَالْاَغْلٰلَ

په دوی باندې | ناپاک څيزونه | او کوزوي | له دوی نه | دَ دوی پيټې | او قيدونه

هغوی دَ پاره حراموي ، او له دوی نه پيټی کوزوي ، او طوقونه

الَّتِیْ كَانَتْ عَلَیْهِمْ ؕ فَالَّذِیْنَ اٰمَنُوْا بِهٖ وَعَزَّرُوْهُ وَنَصَرُوْهُ

کوم چه | دَ وو | په دوی باندې | پس کوم خلق | چه ايمان ئې راوړو | په هغه | او دَ هغه ملاتړ ئې وکړو | او دَ هغه مدد ئې وکړو

تړے نه پرانيزي ، نو څوک چه په هغه ايمان راوړي او دَ هغه ملاتړ وکړي او مدد ئې وکړي

وَاتَّبَعُوا النُّوْرَ الَّذِیْۤ اُنْزِلَ مَعَهٗۤ ۙ اُولٰٓىِٕكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿۱۵۷﴾ ع ١٩ ٩

او تابعداري ئې وکړه دوی | دَ هغه نور کوم چه | نازل کړے شو | دَ ده سره | هم دغه خلق دي | کامياب موندونکي

او په هغه رڼا پسے روان شي چه هغه سره نازله شوے ده ، نو هم دغه کسان کامياب دي ۔

قُلْ یٰۤاَیُّهَا النَّاسُ اِنِّیْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَیْكُمْ جَمِیْعَا ِۨ الَّذِیْ لَهٗ

دوايه | اے خلقو! | بيشکه زه | دَ الله پيغمبر يم | تاسو ټولو طرف ته | دَ چا دَ پاره چه ده

(اے پيغمبره!) دوايه چه اے خلقو! زه دَ خدائے رسول يم چه تاسو ټولو ته رالیږلے شوے يم ، هغه خدائے

مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ یُحْیٖ وَیُمِیْتُ

بادشاهي | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | نشته دے څوک معبود | سوا دَ هغه نه | هغه ژوندي کوي | او هغه مړه کوي

چه دَ آسمانونو او زمکے مالک دے ، بے دَ هغه نه بل معبود نشته هم هغه ژوند بخښي او هم هغه مرګ

فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ النَّبِیِّ الْاُمِّیِّ الَّذِیْ یُؤْمِنُ

پس تاسو ايمان راوړئ | په الله | او دَ هغه په رسول | چه نبي | اُمّي دے | کوم چه | ايمان راوړي

راولي نو تاسو ټول په الله ايمان راوړئ او دَ هغه په رسول چه امي نبي دے چه په الله او دَ هغه

بِاللّٰهِ وَكَلِمٰتِهٖ وَاتَّبِعُوْهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿۱۵۸﴾

په الله | او دَ هغه په کلام | او تابعداري وکړئ دَ هغه | دَ پاره دَ دے چه تاسو | سمه لار بيا مومئ .

په کلام باندې (بخپله هم) ايمان لري او دَ هغه تابعداري وکړئ چه تاسو سمه لار بيا مومئ

وَمِنْ قَوْمِ مُوْسٰۤى اُمَّةٌ یَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ

او دَ موسیٰ دَ قوم نه | يوه ډله ده | چه لاره ښائي | دَ حق طرف ته | او هم دَ هغه مطابق

او دَ موسیٰ عليه السلام په قوم کښې داسے يو ټولے هم شته چه دَ حق لاره هدايت کوي او دَ حق مطابق

يَعْدِلُوْنَ ﴿١٥٩﴾ وَقَطَّعْنٰهُمُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ اَسْبَاطًا اُمَمًا ؕ

دوی انصاف کوی | او مونږ جُدا جُدا کړل دوی | دولس تسمه | قبیلې قبیلې | ډلې ډلې

انصاف کوی او مونږ دوی په دولسو قبیلو کښې په جُدا جُدا ډلو کښې تقسیم کړل

وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰۤى اِذِ اسْتَسْقٰىهُ قَوْمُهٗۤ اَنِ اضْرِبْ

او مونږ وحی وکړه | موسیٰ طرف ته | کله چه اُوبه وغوښتې دده نه | دده قوم | چه ووهه

او کوم وخت چه قوم د موسیٰ علیه السلام نه اُوبه وغوښتې نو مونږ ورته وحی وکړه چه فلانے کټ

بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ ۚ فَانْۢبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ؕ

په خپله همسا | کاڼړے | پس روانے شوے | د هغې نه | دولس (۱۲) | چینې

په همسا ووهه نو د هغې نه دولس چینې راوُختکیدے، هریو

قَدْ عَلِمَ كُلُّ اُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ؕ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ

وپیژندلو | هرے یوې | قبیلې | خپل خپل گودر | او مونږ سیورے کړو | په دوی باندې

قبیلې خپل خپل گودر معلوم کړو. او مونږ په دوی د ورېځے

الْغَمَامَ وَاَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى ؕ كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ

د ورېځے | او نازل کړل مونږ | په دوی باندې | ترنجبین | او مرزان | چه خورئ | له پاکیزه څیزونو نه

سیورے وکړو، او من او سلوىٰ مو پرے نازل کړو چه هغه پاک څیزونه خورئ

مَا رَزَقْنٰكُمْ ؕ وَمَا ظَلَمُوْنَا وَلٰكِنْ كَانُوْۤا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿١٦٠﴾

کوم چه مونږ درکړل تاسو ته | او نه دے کړے ظلم دوی په مونږ | لیکن دوی به په خپلو ځانونو | ظلم کولو

چه مونږ درله روزی کړی دی او مونږ په دوی ظلم نه دے کړے بلکه دوی به خپله په خپلو ځانونو ظلم کړے

وَاِذْ قِيْلَ لَهُمُ اسْكُنُوْا هٰذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوْا مِنْهَا حَيْثُ

او هر کله چه | او ویلے شول | دوی ته | چه اوُسیږئ تاسو | په دے | کلی کښې | او خورئ | له دغه کلی نه | کوم ځائے نه چه

او کوم وخت چه ورته وویلے شو چه په دے کلی کښې اوُسیږئ او د هغے د فصلونو نه په مرضئ

شِئْتُمْ وَقُوْلُوْا حِطَّةٌ وَّادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ

تاسو غواړئ | او وایئ | "معاف کړه" (مونږ) | او داخل شئ | دروازے ته | سجده کوونکی | چه وُبخښو مونږ

خورئ او حِطَّة حِطَّة وایئ، او د ښار دروازے ته د سجدے په حالت کښې ورننوځئ، مونږ به ستا

لَكُمْ خَطِيْٓـٰٔتِكُمْ ؕ سَنَزِيْدُ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١٦١﴾ فَبَدَّلَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا

تاسو له | گناهونه ستاسو | زیات به ورکړو مونږ | نیکانو ته | پس بدل کړه | هغو چه ظالمان وو

خطا گانے معاف کړو او نیکانو خلقو سره به د دے نه زیاته مهربانی وکړو. نو په دوی کښې چه څوک ظالمان وو،

مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِيْ قِيْلَ لَهُمْ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ

له دوی نه | خبره | سوا د هغې نه | چه وئیلے شوی وه | دوی ته | پس راولیږلو مونږ | په دوی باندې

هغوئ نبودلے تکے په بل تکی بدل کړو. نو مونږ په دوی باندې د دے ظلم

ع ٢٠ رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ بِمَا كَانُوْا يَظْلِمُوْنَ ﴿١٦٢﴾ وَسْـَٔلْهُمْ

عذاب | له اسمان نه | په دے وجه چه | دوی ظلم کولو | او تپوس وکړه له دوی نه

په وجه د اسمان نه عذاب رانازل کړو - او د دوئ نه د هغې کلي (د خلقو)

وقف لازم عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِيْ كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ ۘ اِذْ يَعْدُوْنَ

د دے کلي په حقله | کوم چه | آباد وو | په غاړه | د سمندر | کله چه | دوئ د حد نه تیریدل

په حقله تپوس وکړه چه د سمندر په غاړه آباد وو، چه هغوی به د سبت په ورځ د حد نه

فِى السَّبْتِ اِذْ تَاْتِيْهِمْ حِيْتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا

په ورځ د خالي | کله چه راتلل به دوی ته | د دوی کبان | په ورځ د خالي د دوی | ښکاره

تجاوز کولو چه کبان به ورته د سبت په ورځ ښکاره راتلل

مع ٦ وَّيَوْمَ لَا يَسْبِتُوْنَ ۙ لَا تَاْتِيْهِمْ ۛ كَذٰلِكَ ۛ نَبْلُوْهُمْ

او کومه ورځ چه | به د هفتے نه وه | نو نه به راتلل دوی ته | دغه شان | مونږ به ازمائیل دوی

او چه د سبت ورځ به نه وه نو نه به راتلل ، په دے چل مو د هغوی ازمیښت کولو

النصف بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ ﴿١٦٣﴾ وَاِذْ قَالَتْ اُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُوْنَ

په وجه د دوی د نافرمانئ | او هر کله چه ووئیل | یوے ډلے | له دوی نه | تاسو ولے نصیحت کوئ

ځکه چه هغوی نافرمانه خلق وو - او کوم وخت چه په هغوی کښے یو ټولی ووئیل چه تاسو داسے خلقو ته

قَوْمَا ۙ اللّٰهُ مُهْلِكُهُمْ اَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا ؕ

دے قوم ته | چه الله | هلاکونکے دے د دوی | یا | دوی ته عذاب ورکونکے دے | عذاب | سخت

څه له نصیحت کوئ چه الله تعالیٰ ئے هلاکوی یا ئے په سخته سزا اخته کوی

قَالُوْا مَعْذِرَةً اِلٰى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ ﴿١٦٤﴾

دوی ووئیل (چه) | عذر پیش کولو د پاره | په نزد د رب ستاسو | او د پاره د دے چه دوی | پرهیزګاری وکړی

هغوی ورته ووئیل چه (مونږ دا کار) ځکه کوو چه الله ته خپل عذر پیش کړو او شاید چه دوی منع شی.

فَلَمَّا نَسُوْا مَا ذُكِّرُوْا بِهٖٓ اَنْجَيْنَا الَّذِيْنَ

پس هر کله چه | دوی هیر کړل | هغه څه | چه نصیحت شوے وو دوی ته د هغې | نو نجات ورکړو مونږ | هغو خلقو ته

نو هر کله چه هغوی هغه نصیحتونه هیر کړل، نو مونږ هغه کسان خوږ کړل چه د بدئ نه

يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوْٓءِ وَاَخَذْنَا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا بِعَذَابٍۭ بَـِٔيْسٍۭ

چه منع به ئے کوله | له بد کار نه | او ونیول مونږ | هغه خلق چه | ظالمان وو | په عذاب | سخت سره

ئے خلق منع کول ، او نور ټول ظالمان مو په ناترسه عذاب کښے راونیول

بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَّا نُهُوْا عَنْهُ

په دے وجه | چه دوی به نافرمانی کوله | پس هر کله چه | دوی سرکشی وکړه | د هغه څیز نه | د کومے نه چه منع کړے شوی وو

ځکه چه هغوی بد عمله وو - بیا د کوم کار نه چه دوی منع کړے شوی وو کله چه په دے کښے دوی

قُلْنَا لَهُمْ كُوْنُوْا قِرَدَةً خٰسِئِيْنَ ﴿١٦٦﴾ وَاِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكَ

ستا رب | حکم وركړو | او هر کله چه | ذليله | بيزو ګان | چه شئ | دوی ته | نو وويل مونږ

او هغه وخت یاد کړه چه ستا رب دا اعلان ... ته ووئيل چه ذليله بيزو ګان شئ - نو مونږ ورته وويل چه ذليله بيزوګان شئ. ... دَحد نه تیر شول.

لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَنْ يَّسُوْمُهُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ

چه خامخا به راليږي | په دوی باندې | تر ورځې دَ قيامت پورې | هغه څوک | چه رسوی به دوی | سخت عذاب

وکړو چه تر قيامته به په بنی اسرائيلو باندې داسې خلق مسلط کړم چه دَ ذلت عذاب به ور کوی

اِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيْعُ الْعِقَابِ ۖ وَاِنَّهٗ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٦٧﴾

بيشکه | ستا رب | زر عذاب ورکوونکې دے | او بيشکه دے | بخښونکے | مهربان دے.

بيشکه ستا رب په سزا ورکولو کښې ډير تيز دے او بخښونکے مهربان دے

وَقَطَّعْنٰهُمْ فِى الْاَرْضِ اُمَمًا ۚ مِنْهُمُ الصّٰلِحُوْنَ وَمِنْهُمْ

او مونږ جدا جدا کړل دوی | په زمکه کښې | ډلے ډلے | ځنې له دوی نه | نيکان دی | او ځنې له دوی نه

او مونږ دوی په دنيا کښې جدا جدا کړل او په قامونو کښې مو تقسيم کړل، څوک پکښې نيکان وو او څوک پکښې

دُوْنَ ذٰلِكَ ۫ وَبَلَوْنٰهُمْ بِالْحَسَنٰتِ وَالسَّيِّاٰتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿١٦٨﴾

دَ دِے نه علاوه (دی) | او مونږ آزمائيل دوی | په نعمتونو | او تکليفونو | چه دوی | بيرته راوګرځی.

بل شان وُو او مونږ دوی په ښو او بدو (دواړه قسمه) حالتونو وآزمائيل شايد چه دوی (دَ نا فرمانئ نه)

فَخَلَفَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَّرِثُوا الْكِتٰبَ يَاْخُذُوْنَ عَرَضَ

بيا جانشين شول | پس له دوی نه | بد جانشين | چه وارثان شول | دَ کتاب | چه دوی اخلی | مال

پسته شی. بيا دَ دوی نه پس داسے ناخلفه ترے نه پيدا شول او دَ الله دَ کتاب وارثان شول چه دَ دُنيا

هٰذَا الْاَدْنٰى وَيَقُوْلُوْنَ سَيُغْفَرُ لَنَا ۚ وَاِنْ يَّاْتِهِمْ عَرَضٌ

دَ دِے ادنٰى دُنيا | او وائی | چه بخښنه به وکړے شی مونږ ته | او که چرې راشی دوی ته | مال

مال متاع پرے راغونډوی او دا وائی چه مونږ ته به ډير زر معافی وُشی، او که هغسے مال ورله بيا په لاس

مِّثْلُهٗ يَاْخُذُوْهُ ؕ اَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّيْثَاقُ الْكِتٰبِ

په شان دَ هغې | نو اخلی هغه | آيا نه وه اخستے شوے | له دوی نه | کلکه وعده | دَ کتاب

ورشی نو (بے پتوسه ئې) اخلی، آيا دوی نه په کتاب (تورات) کښې داوعده نه وه اخستے شوے چه دَ

اَنْ لَّا يَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوْا مَا فِيْهِ ؕ

چه نه به وائی دوی | په الله باندې | سوا دَ حقے خبرے نه | او | لوستلی دی دوی | څه چه | په دے کښې (دی)

الله په نوم به بغير دَ حق نه نور څه نه وائی؟ او دوی څه چه په دے کښې وو لوستلی هم دی

وَالدَّارُ الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿١٦٩﴾

او كور | دَ آخرت | ډير ښهٔ دے | هغه کسانو له | چه ويريږی (دَ الله نه) | پس آيا تاسو عقل نه لری

او دَ آخرت کور دَ هغو خلقو دَ پاره ډير ښهٔ دے کوم چه پرهيزګاره دی آيا تاسو په دے هم نه پوهيږئ

وَالَّذِيْنَ يُمَسِّكُوْنَ بِالْكِتٰبِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ ؕ اِنَّا

اوهغه خلق | چه کلک نیسی | کتاب | او قائموی | مونځ | بیشکه مونږ

اوهغه خلق چه کتاب ئے په مضبوطئ سره نیولے دے ، او مونځونه باقاعده کوی ، یقینًا مونږ

لَانُضِيْعُ اَجْرَ الْمُصْلِحِيْنَ ۝١٧٠ وَاِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ

نهٔ ضائع کوو | اجر | د اصلاح کوونکو | او هرکله چه مونږ اوچت کړو | غر | د دوی د پاسه

د داسے نیکانو خلقو اجر نهٔ ضائع کوو ـ او یاد کړه هغه وخت چه مونږ غر د دوی د سرونو د

كَاَنَّهٗ ظُلَّةٌ وَّظَنُّوْٓا اَنَّهٗ وَاقِعٌۢ بِهِمْ ۚ خُذُوْا

داسے لکه چه دا | تنبو دے | او دوی خیال کړو | چه دا | راپریوتونکے دے | په دوی باندې | ونیسئ تاسو

پاسه داسے اوچت کړو لکه چه چترئ او هغوی ته یقین وشو چه اوس دا په هغوی باندې پریوتونکے دے (ورته مونږ ووئیل

مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاذْكُرُوْا مَا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ۝١٧١ ع ٢١

څهٔ چه مونږ درکړی دی تاسو | په مضبوطئ سره | او یاد کړئ | څهٔ چه په دے کښے دی | چه تاسو | بچ پاتے شئ

چه) مونږ کوم کتاب درکړے دے هغه ټینګ ونیسئ او چه څهٔ په کښے لیکلی دی هغه یاد ساتئ چه د ګناهونو نه بچ شئ

وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْۢ بَنِيْٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ

او هرکله چه | واخستلو | ستا رب | له بنیادمو نه | د دوی له شاګانو نه | اولاد د دوی

او هغه وخت ورته یاد کړه چه ستا رب د بنیادمو د ملا ګانو نه د هغوی اولاد راوویستلو

وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ ۚ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ؕ قَالُوْا بَلٰى ۛۚ شَهِدْنَا ۛۚ

او ګواهی ئے واخستله له دوی نه | د دوی په نفسونو باندې | آیا نهٔ یم زهٔ | ستاسو رب | دوی ووئیل | هو! یقینًا | مونږ ګواهی ورکوو

او هغوی ئے په خپلو ځانونو ګواهان کړل (او تپوس ئے وکړ چه) آیا زهٔ ستاسو رب نهٔ یم؟ هغوی ووئیل ولے نه! مونږ په دے

اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غٰفِلِيْنَ ۝١٧٢ اَوْ تَقُوْلُوْٓا

چه ونه وایئ تاسو | په ورځ د قیامت | چه بیشکه مونږ وو | د دے نه | بے خبره | یا ونه وایئ دا چه

ګواه یو، دا ځکه چه تاسو د قیامت په ورځ دا ونهٔ وایئ چه مونږ د دے نه خبر نهٔ وو. یا دا ونهٔ وایئ

اِنَّمَآ اَشْرَكَ اٰبَآؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْۢ بَعْدِهِمْ ۚ

بیشکه | شرک کړے وو | پلارانو زمونږ | له دے نه وړاندې | او مونږ وو | (د دوی) اولاد | د روستو له دوی نه

چه شرک خو وړاندې زمونږ پلار نیکهٔ شروع کړے وو او مونږ د هغوی په نسل کښے د روستو پیدا شوی وو

اَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُوْنَ ۝١٧٣ وَكَذٰلِكَ نُفَصِّلُ

نو آیا تهٔ هلاکوے مونږ؟ | په وجه | چه کړے دے | ګمراهانو | او دغه شان | مونږ بیانوو

نو آیا ته مونږ د هغے کارونو په وجه هلاکوے چه (بعضو) غلط کاره خلقو کړی وو او دغه شان مونږ خپل آیتونه

الْاٰيٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ۝١٧٤ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ الَّذِيْٓ

آیتونه | او د پاره د دے چه دوی | بیرته راوګرځی | او واوروه | دوی ته | حال | د هغه چا

په تفصیل سره بیانوو شاید چه دوی (حق طرف ته) راوګرځی ـ او اے پیغمبره! دے خلقو ته د هغه چا قصه ولوله

اٰتَیۡنٰهُ اٰیٰتِنَا فَانۡسَلَخَ مِنۡهَا فَاَتۡبَعَهُ الشَّیۡطٰنُ فَکَانَ

کوم ته چه مونږ ورکړي وُو | خپل اَیتونه | بیا دے وُوتلو | د دے نه | پس ورګیږۍ ده پسے | شیطان | او شو دے

چه مونږ وي ته خپل اَیتونه ورکړل نو هغه، ترے نه ځان راښکلو نو شیطان ورپسے وُلګیدو ، نو په ګمراهانو

مِنَ الۡغٰوِیۡنَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوۡ شِئۡنَا لَرَفَعۡنٰهُ بِهَا وَلٰکِنَّهٗۤ اَخۡلَدَ

له ګمراهانو نه | او که چرے | مونږ غوښتلے | نو اُوچت کړے به وو مونږ دے | په دے اَیتونو | او لیکن دے | مائل شو

کښے شامل شو . او که مونږ غوښتلے نو هغه مرتبه به مو په دے اَیتونو اُوچته کړے وه ، لیکن هغه خو دنیا

اِلَی الۡاَرۡضِ وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ ۚ فَمَثَلُهٗ کَمَثَلِ الۡکَلۡبِ ۚ اِنۡ

ز مکے طرف ته | او پیروي ئے وکړه | د خپل خواهش | نو د ده مثال | په شان د مثال د سپي دے | که چرے

طرف ته مائل شو او د خپل نفساني خواهشاتو تابعداري ئې وکړه ، نو د ده مثال د سپي په شان دے که ته

تَحۡمِلۡ عَلَیۡهِ یَلۡهَثۡ اَوۡ تَتۡرُکۡهُ یَلۡهَثۡ ؕ ذٰلِکَ مَثَلُ الۡقَوۡمِ

ته حمله وکړے په ده | نو هم ژبه راوباسي | یا دے پریږدے | نو هم ژبه راوباسي | هم دا | مثال دے د هغو خلقو

هغه وُزغلوے نو هم ژبه راوباسي او که هغه پریږدے نو هم ژبه راوباسي، هم دا مثال د هغو خلقو دے

الَّذِیۡنَ کَذَّبُوۡا بِاٰیٰتِنَا ۚ فَاقۡصُصِ الۡقَصَصَ لَعَلَّهُمۡ یَتَفَکَّرُوۡنَ ﴿١٧٦﴾

کوم چه | دروغ وګڼړل | زمونږ اَیتونه | پس بیان کړه ته | هم دا حالات | چه دوی | غور وکړي

چه زمونږ اَیتونه دروغ ګڼړي ، ته دوی ته دا قصه اُوروه شاید چه دوی غور او فکر وکړي

سَآءَ مَثَلَا ۨ الۡقَوۡمُ الَّذِیۡنَ کَذَّبُوۡا بِاٰیٰتِنَا وَاَنۡفُسَهُمۡ

ډیر بد دے | مثال | د هغه قوم | کوم چه | دروغ وګڼړل | زمونږ اَیتونه | او په خپلو ځانونو

د دے خلقو دا مثال ډیر خراب دے کوم چه زمونږ حکمونه دروغ وګڼړل او په خپلو ځانونو

کَانُوۡا یَظۡلِمُوۡنَ ﴿١٧٧﴾ مَنۡ یَّهۡدِ اللّٰهُ فَهُوَ الۡمُهۡتَدِیۡ ۚ وَمَنۡ

دوی ظلم کولو | چا ته چه هدایت وکړي الله | نو هم هغه دے | په سمه لار باندې تلونکے | او څوک چه

باندې ئے ظلم کولو . چا ته چه الله هدایت وکړي نو بس هغه سمه لار بیا موندې ، او څوک چه

یُّضۡلِلۡ فَاُولٰٓئِکَ هُمُ الۡخٰسِرُوۡنَ ﴿١٧٨﴾ وَلَقَدۡ ذَرَاۡنَا لِجَهَنَّمَ

ګمراه کړي | پس هم هغه دي | نقصان موندونکي | او بیشکه | مونږ پیدا کړي دي | د دوزخ د پاره

د هدایت نه محروم کړي نو هغوی تاوانیان پاتے شي . او دا حقیقت دے چه مونږ ډیر پیریان

کَثِیۡرًا مِّنَ الۡجِنِّ وَالۡاِنۡسِ ۫ۖ لَهُمۡ قُلُوۡبٌ لَّا یَفۡقَهُوۡنَ بِهَا ۫ وَلَهُمۡ

ډیر | پیریان | او بنیادم | د دوی زړونه دي | چه نه پوهیږي په هغے سره | او د دوی

او بنیادم دوزخ له پیدا کړي دي . د هغوی زړونه شته خو د پوهے کوشش نه کوي او د هغوی

اَعۡیُنٌ لَّا یُبۡصِرُوۡنَ بِهَا ۫ وَلَهُمۡ اٰذَانٌ لَّا یَسۡمَعُوۡنَ بِهَا ؕ اُولٰٓئِکَ

سترګے دي | چه دوی نه وینې | په هغے | او د دوی | غوږونه دي | چه دوی نه اَوري په هغے | دا خلق

سترګے شته خو کتل پرے نه کوي او د هغوی غوږونه شته خو اَوریدل پرے نه کوي ، هغوی

كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ ؕ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ ﴿۱۷۹﴾ وَلِلّٰهِ

په شان دَ څارووو دي | بلکه دوی نه هم زیات ګمراه | هم دا خلق دي | (دین نه) ناخبره . | او الله دپاره دي

دَ څارووو په شان دي بلکه دَ هغوی نه هم زیات ګمراه دي ، او هم دا خلق (دَ حق نه) بے خبره پاتے دي او دَ الله

الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى فَادْعُوْهُ بِهَا ۪ وَذَرُوا الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ

نومونه | ښه ښه | پس بللی هغه | په دے نامونو | او پریږدئ | هغه خلق | چه غلط لار اختیاروي

ټول نومونه ښه ښه دي ، نو په هغه نومونو ئے یادوئ او هغه خلق پریږدئ چه دَ الله په نومونو کښے

فِيْٓ اَسْمَآئِهٖ ؕ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۸۰﴾ وَمِمَّنْ

دَ هغه په نامو کښے | ډیر زر به سزا ورکړے شي دوئ ته | دَ هغه څه چه دوی به کول | او له هغو خلقو نه

کږه لیچه لټوی ، دوی ته به دَ خپلو عملونو بدله ډیر زر ورکولے شي . او زمونږ په مخلوق کښے

خَلَقْنَآ اُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَعْدِلُوْنَ ﴿۱۸۱﴾ ع ۲۲ ۱۲

چه مونږ پیدا کړی دي | یوه ډله ده | چه لار ښائی | دَ حق طرف ته | او هم دَ هغے مطابق | دوی انصاف کوی .

یوه ډله داسے هم شته چه دَ حق مطابق (خلقو ته) هدایت کوی او دَ حق مطابق انصاف کوی .

وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۱۸۲﴾

او هغه خلق چه | دروغ ګڼړی | زمونږ آیتونه | زر دے چه مونږ به درجه په درجه بیولو ئے | داسے چه دوی ته به خبر هم نه وي

او چا چه زمونږ حکمونه دروغ ګڼړلی دی مونږ به ډیر زر هغوی درجه په درجه داسے په ګرفت کښے واخلو چه هغوی ته

وَاُمْلِيْ لَهُمْ ؕ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ ﴿۱۸۳﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوْا ۜ

او زه مهلت ورکوم | دوی ته | بیشکه | زما تدبیر | ډیر زبردست دے | آیا دوی غور ونه کړو

به معلوم هم نه شی . او زه هغوی ته مهلت ورکوم ، زما تدبیر ډیر مضبوط دے . دوی چرے دے ته فکر نه دے کړے

مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ ؕ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۱۸۴﴾

چه نشته دے دَ دوی په ملګری (محمد ﷺ) | څه لیونتوب | نه دے دے مګر | ویروونکے (دے) | ښکاره .

چه دَ دوی په دے ملګری (پیغمبر) باندې دَ پیریانو هیڅ اثر نشته ، هغه خو ښکاره ویروونکے دے .

اَوَلَمْ يَنْظُرُوْا فِيْ مَلَكُوْتِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللّٰهُ

او آیا دوی غور ونه کړو | په حکومت کښے | دَ اسمانونو | او دَ زمکے | او څه چه پیدا کړل | الله

آیا دوی چرے دَ آسمانونو او زمکے انتظام ته نه دی کتلی آیا دوی بل هیڅ څیز ته چه الله

مِنْ شَيْءٍ ۙ وَّاَنْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَدِ اقْتَرَبَ اَجَلُهُمْ ۚ

له هر څیز نه | او دا چه شاید | نژدے شوی وی | نیټه دَ دوی

پیدا کړی دی نه دی کتلی او دے ته ئے هم فکر نه دے کړے چه شاید دَ دوی نیټه را نژدے شوی وی .

فَبِاَيِّ حَدِيْثٍۢ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۸۵﴾ مَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَا هَادِيَ لَهٗ ؕ

پس په کومه خبره | پس له دے نه | به دوی ایمان راوړی | هغه څوک چه ګمراه ئے کړی الله | نشته څوک لار ښودونکے هغه ته

او س به دَ دے (قرآن) نه پس دوی په بله کومه خبره ایمان راوړی ؟ څوک چه الله دَ هدایت نه محروم کړی هغه ته هیڅوک هدایت

وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ

اوهغه پرېږدي | دَ دوي په سرکشئ کښې | سرګردانه | تپوس کوي دوي له تانه | دَ قيامت په حقله

نه شي کولے او دے خلق الله په خپله سرکشئ کښې سرګردانه پرېږدي. دوي تانه دَ قيامت په حقله تپوس کوي

أَيَّانَ مُرْسَاهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ رَبِّي ۖ لَا يُجَلِّيهَا

چه کله به وي | دَ دے قائمېدل | وَوايه | يقيناً | علم دَ دے | زمارب سره دے | نه به ښکاره کوي دا

چه کله به راځي؟ ورته ووايه چه دَ دے علم خو زمارب سره دے، هم هغه به ئے په

لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ۚ ثَقُلَتْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا تَأْتِيكُمْ

دَ دې په وخت باندې | مګر هم هغه | ډېر درنه حادثه به وي | په آسمانونو کښې | او زمکه (کښې) | نه به راځي تاسو ته

خپل وخت ښکاره کوي، دا به دَ آسمانونو او دَ زمکے ډېر سخته حادثه وي، په تاسو به بالکل

إِلَّا بَغْتَةً ۗ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا

مګر ناګهانه | دوي له تانه تپوس کوي | لکه چه ته | په لټون کښې لګيا يئ دَ هغے | ووايه | بېشکه | علم دَ دے

ناګهانه راځي. دوي تانه داسے پوښتنه کوي لکه چه تا دَ هغے پوره تحقيقات سره رسولي وي، ورته ووايه چه دَ هغے علم

عِندَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾ قُل

دَ الله سره دے | ليکن | اکثر | خلق | نه پوهېږي. | ووايه

صرف الله سره دے، خو اکثر خلق په دے نه پوهېږي. ورته ووايه

لَّا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۚ

زه نه يم مالک | دَ خپل ځان دَپاره | دَ نفع | او نه دَ نقصان | مګر څه چه | غواړي الله

زما خو دَ خپل ذات دَ نفع نقصان هم هيڅ اختيار نشته، مګر څومره چه الله تعالىٰ ته منظور وي

وَلَوْ كُنتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ

او که چرے | زه پوهېدلے | په علم غيب باندې | نو ما به ډېرا ټول کړي وو | له خير نه

او که ما ته دَ غيبو خبرے معلومے وے نو ځان له به مې ډېرے ښېګڼے راټولے کړے وے

وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ ۚ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ

او نه به ؤ رسيدلے ما ته | څه تکليف | نه يم زه | مګر | وېرونکے | او زيرے ورکوونکے

او هيڅ نقصان به راته نه رسيدو. زه خو بس وېرونکے او زيرے ورکوونکے يم هغه

لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ

هغه خلقو ته | چه ايمان لري | هم هغه دے کوم چه | پېدا کړي ئې تاسو | يو نفس (آدم) نه | او پيدا ئې کړه

چا ته چه زما خبره مني. الله تعالىٰ هغه ذات دے چه تاسو ئې دَ يو نفس نه پيدا کړئ او هم دَ

مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا ۖ فَلَمَّا تَغَشَّاهَا

دَ دهٔ نه | دَ دهٔ ښځه | چه دے آرام بيا موي | دَ دے سره | پس هر کله چه | جماع وکړه (سړي) دَ دغې

هغهٔ نه ئې ورله جوړه پيدا کړه چه سکون ورسره بيا موي نو کوم وخت چه نر دَ ښځے سره يو ځائے

حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا فَمَرَّتْ بِهِۦ ۖ فَلَمَّآ أَثْقَلَت

نو هغه حامله شوه | په حمل سپک | پس تلله راتلله | په هغه سره | بیا هر کله چه | هغه درنه شوه

شي نو د هغې معمولي شان حمل شي ، چه هغه ورسره ګرځي راګرځي . بیا چه هر کله حمل درونډ شي نو

دَّعَوَا ٱللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ ءَاتَيْتَنَا صَٰلِحًا لَّنَكُونَنَّ

نو دعا وکړه دواړو | د الله نه | چه د دوی رب دے | که چرته تا راکړو موږ ته | (خوئے) تندرست | نو خامخا به شو موږ

دواړه په شریکه خپل رب ته دعا وکړي ، که موږ له تا نیک اولاد راکړو نو موږ به ستا

مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُمَا صَٰلِحًا جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ

له شکرګزارو نه | بیا هر کله چه | هغه ورکړو دوی ته | (خوئے) روغ | نو جوړ کړل دوی | هغه له شریکان

ډیر شکرګزار یو . نو هر کله چه الله ورله روغ رمټ خوئے ورکړو نو دواړو خدائے له شریکان جوړ کړل

فِيمَآ ءَاتَىٰهُمَا ۚ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَيُشْرِكُونَ

په هغه څه کښې | چه ورته کړل دوی ته | پس ډیر اوچت دے | الله | له هغه څه نه | چه دوی (د هغه) شریک جوړوي | آیا دوی شریک جوړوي

په هغه څیز کښې چه خدائے ورکړے وو ، او الله ډیر اوچت دے د هغه څیزونو نه چه دوی ورله شریک جوړوي . آیا دوی ورله

مَا لَا يَخْلُقُ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ

هغه څیز | چه نه پیدا کوي | هیڅ څیز | او دوی (پخپله) | پیدا کیدے شي | او نه (هم) دوی طاقت لري

هغه څیزونه شریکان کوي چه هیڅ هم نه شي پیدا کولے بلکه پخپله پیدا کیدے شي او هغوی د دوی د مدد

لَهُمْ نَصْرًا وَلَآ أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِن تَدْعُوهُمْ

د هغوی | د مدد | او نه | د خپل ځان | مدد کولے شي | او که چرته ته راوبلے دوی

طاقت هم نه لري او نه د خپل ځان مدد کولے شي . او (اے مشرکانو!) او که چرے تاسو

إِلَى ٱلْهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمْ ۚ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ

سمے لارے طرف ته | نو پیروي نه کوي ستاسو | برابره ده | په تاسو | دا چه تاسو وبلئ دوئ

نے سمے لارے طرف ته راوبلئ نو ستاسو په خبرے پسے به نه ځي . تاسو د پاره برابره خبره ده که تاسو دوی وبلئ

أَمْ أَنتُمْ صَٰمِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ

یا | تاسو | چپ پاتے کیږئ | بیشکه | کوم چه | تاسو بلئ | سوا د الله نه

یا چپ پاتے شئ (دوئ نه بلئ) . هغه خلق کوم چه تاسو د الله تعالیٰ نه سوا بلئ هغه

عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ ۖ فَٱدْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا۟ لَكُمْ إِن كُنتُمْ

هغه بندګان دي | ستاسو په شان | پس و بلئ دوی | پس پکار ده چه جواب درکړي دوی تاسو ته | که چرے یئ تاسو

ستاسو په شان بندګان دي ، پس تاسو دوی وبلئ نو پکار دي چه دوی ستاسو خبره قبوله کړي

صَٰدِقِينَ ﴿١٩٤﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَآ ۖ أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ

رښتوني | آیا د دوی | پښے دي | چه روان وي | په هغے | یا | د دوی | لاسونه دي

که چرے تاسو رښتوني یئ . آیا د دوی پښے شته چه تګ پرے وکړي یا د دوی لاسونه شته چه

يَّبْطِشُوْنَ بِهَآ ۡ اَمْ لَهُمْ اَعْيُنٌ يُّبْصِرُوْنَ بِهَآ ۡ

چه نیول کوی | په هغې | یا دَ دوی | سترګې دی | چه وینی | په هغې

نیول پرے وکړی ، یا دَ هغوی سترګې شته چه کتل پرے وکړی

اَمْ لَهُمْ اٰذَانٌ يَّسْمَعُوْنَ بِهَا ؕ قُلِ ادْعُوْا شُرَكَآءَكُمْ

یا دَ دوی | غوږونه دی | چه آورِی | په هغې | ووایه | راوبلئ تاسو | خپل معبودان

یا دَ هغوی غوږونه شته چه آوریدل پرے وکړی ، (اے پیغمبره!) ووایه چه خپل شریکان راوبلئ

ثُمَّ كِيْدُوْنِ فَلَا تُنْظِرُوْنِ (۱۹۵) اِنَّ وَلِیِّۦَ اللّٰهُ الَّذِيْ نَزَّلَ الْكِتٰبَ ۖ

بیا | تدبیر وکړئ زما خلاف | او ما ته مهلت مه راکوئ | بیشکه زما کارساز الله دے | کوم چه | نازل کړو داکتاب (قرآن)

بیا زما دَ نقصان تدبیرونه وکړئ او ما ته مهلت هم مه راکوئ . زما مددګار خو هغه الله دے چه داکتاب ئے را نازل کړے دے

وَهُوَ يَتَوَلَّى الصّٰلِحِيْنَ (۱۹۶) وَالَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ

او هغه | کارسازی کوی | دَ نیکانو | او کوم چه | تاسو بلئ | دَ هغهٔ نه سوا

او هم هغه دَ ټولو نیکانو خلقو کارسازی کوی . او تاسو چه دَ الله تعالیٰ نه سوا نور خلق رابلئ

لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَكُمْ وَلَآ اَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُوْنَ (۱۹۷) وَ

دوی نهٔ شی کولے | مدد ستاسو | او نهٔ دَ خپلو ځانونو | مدد کولے شی | او

دوی نهٔ خو تاسو ته دَ مدد رسولو طاقت لری او نهٔ دَ خپل ځان مدد کولے شی . او

اِنْ تَدْعُوْهُمْ اِلَى الْهُدٰى لَا يَسْمَعُوْا ؕ وَتَرٰىهُمْ يَنْظُرُوْنَ

که چرې تاسو راوبلئ دوی | سمے لارے طرف ته | نو دوی نهٔ آوری | او ته وینے دوی | چه دوی ګوری

که چرې ته دوی هدایت طرف ته راوبلے نو دوی نهٔ آوری . او دا سے ښکاری چه تا ته (په غوړو غوړو)

اِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُوْنَ (۱۹۸) خُذِ الْعَفْوَ وَاْمُرْ بِالْعُرْفِ

تا ته | او حال دا دے چه دوی | هیڅ نهٔ وینی | معافی وکړه | او حکم ورکړه | دَ نیک کار

ګوری خو هغوی سره دَ دے نهٔ وینی . (اے پیغمبره!) نرمی اختیار کړه او دَ نیکئ حکم کوه

وَاَعْرِضْ عَنِ الْجٰهِلِيْنَ (۱۹۹) وَاِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطٰنِ

او | مخ واړوه | دَ جاهلانو نه | او که چرے | رامنع کړی تا | له طرفه دَ شیطان نه

او دَ جاهلانو پرواه مهٔ کوه . او که چرے دَ شیطان دَ طرف نه ستا په زړهٔ کښې څهٔ

نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ ؕ اِنَّهٗ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ (۲۰۰)

وسوسه | نو پناه غواړه | دَ الله | بیشکه هغه | آوریدونکے | پوهه دے

وسوسه پیدا شی نو په الله تعالیٰ سره پناه غواړه یقیناً هغه ښهٔ آوریدونکے او په هر څهٔ پوهه دے

اِنَّ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا اِذَا مَسَّهُمْ طٰٓئِفٌ مِّنَ الشَّيْطٰنِ

بیشکه | هغه خلق | چه ویریږی (دَ الله نه) | هر کله چه ورسیږی دوی ته | څهٔ وسوسه | له (طرفه دَ) شیطان نه

یقیناً هغه خلق کوم چه پرهیزګار دی کله چه دَ شیطان دَ طرف نه دوی ته څهٔ وسوسه پیدا شی

تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ

نو دوی یاد دوی | بیا هم هغه وخت دوی | (صحیح) ګوری | او د دوی ورونړه (شیطانان) | دوی راکاږی

نو زر خدائے رایاد کړی او فوراً ئے سترګے وغړیږی، او د دے خلقو ورونړه (شیطانان) دوی د ګمراهئ

فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِآيَةٍ

په ګمراهئ کښے | بیا | دوی هیڅ کمے نهٔ کوی | او کله چه | رانهٔ وړے تهٔ دوی ته | څهٔ معجزه

طرف ته راکاږی او هیڅ کمے پکښے نهٔ پریږدی. او کله تهٔ دوی ته معجزه نهٔ پیش کوے نو

قَالُوا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا ۚ قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ

نو وائی | ولے دِ د ځانه جوړه نهٔ کړه هغه | تهٔ ووایه | بیشکه چه پیروی کوم زهٔ | د هغه څهٔ چه وحی کوے شی

دوی وائی چه ولے دِ د غه معجزه د ځان نه پیش نهٔ کړه. تهٔ ورته ووایه چه زهٔ خو په هغے لار روان یم چه

إِلَيَّ مِن رَّبِّي ۚ هَٰذَا بَصَائِرُ مِن رَّبِّكُمْ وَهُدًى

ما ته | زما د رب له طرف نه | دا دلیلونه دی | ستا د رب له طرف نه | او هدایت

خپل رب راته وحی کړی دی. دا ټول ستاسو د رب د غاړے نه دلیلونه دی او هدایت

وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ

او | رحمت | هغو خلقو د پاره | چه ایمان لری | او کله چه | لوستلے شی | قرآن

او رحمت دے هغو خلقو له چه مؤمنان دی. او کوم وخت چه قرآن لوستلے شی

فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَاذْكُر

نو په توجه سره آوری | هغه | او چپ وسئ | د پاره د دے چه تاسو باندِ | رحم وکړے شی | او یاد دئ

نو په توجه سره ئے آوری او چپ وسئ چه رحم درباندے وکړے شی. او (اے پیغمبره!)

رَّبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ

خپل رب | په خپل زړهٔ کښے | په عاجزئ | او په ویره | او بغیر

تهٔ په خپل زړهٔ کښے په عاجزئ او په ویرے سره او پټ پټ بغیر د آوازه

الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن

د اوچت | آواز نه | سحر | او ماښام | او مهٔ کیږهٔ ته

اوچتولو نه خپل رب سحر او ماښام یادوه، او په غافلانو کښے

مِّنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

له غافلانو نه | بیشک | کوم (فرښتے) چه | ستا د رب سره دی | هغوی تکبر نهٔ کوی

ځان مه شاملوه، بیشک کوم فرښتے چه ستا رب سره (مقربے) دی هغوی د خدائے

عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾ السجدة

له عبادت د دهٔ نه | او | د دهٔ پاکی بیانوی | او خاص دهٔ ته | سجده کوی

د بندګئ ځانونه لوئے نهٔ ګڼړی او د هغهٔ پاکی بیانوی او هم هغهٔ ته سجدے کوی.

سُوْرَةُ الْاَنْفَالِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | خَمْسٌ وَّسَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّ عَشَرُ رُكُوْعَاتٍ

سورة انفال مدني ده او په ده کښې | (شروع) د الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر رحم کوونکے دے | پنځه اویا آیتونه او لس رکوع گانے دي

شروع کوم د الله په نوم چه ډیر مهربان او ډیر زیات رحم خاوند دے

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ ؕ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلّٰهِ وَ الرَّسُوْلِ ۚ

دوی تپوس کوی له تانه | د مال د غنیمت آحقله | دوایه | د غنیمت مال | د الله | او | د رسول دے

(اے پیغمبره!) خلق تا نه د غنیمت د مال په حقله تپوس کوی ووایه چه د غنیمت مال خو د الله او د هغه د رسول دے

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَ اَصْلِحُوْا ذَاتَ بَيْنِكُمْ ۪ وَ اَطِيْعُوا اللّٰهَ

پس ویریږئ | د الله نه | او په صلح سره اوسیږئ | په خپل مینځ کښے | او | حکم ومنئ | د الله

نو تاسو د الله نه وویریږئ او یو بل سره خپل تعلقات سم ساتئ او د الله او د هغه د رسول

وَ رَسُوْلَهٗۤ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ۞ ١ اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ

او د هغه د رسول | که چرے یئ تاسو | مؤمنان | بیشکه چه | مؤمنان | هغه خلق دی

حکم منئ که تاسو مؤمنان یئ. په حقیقت کښے ایماندار بس هم هغه دی

اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ قُلُوْبُهُمْ وَ اِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ

چه هر کله | ذکر وشی د الله | نو ویریږی | د دوی زړونه | او هر کله چه | لوستلے شی | په دوی باندې

چه د الله ذکر واوری نو زړونه ئے رپیږی ، او چه د الله آیتونه ورته ولوستلے

اٰيٰتُهٗ زَادَتْهُمْ اِيْمَانًا وَّ عَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ۞ ٢

د هغه آیتونه | نو نور زیات کړی دوی | په ایمان کښے | او | په خپل رب باندې | دوی توکل کوی

شی نو د دوی ایمانونه نور هم مضبوط شی او په خپل رب کامله تکیه لری.

الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ۞ ٣

کوم خلق چه | قائموی | مونځ | او | له هغه څه نه چه مونږ ورکړی دی دوی ته | خرڅ کوی.

دا هغه خلق چه د مونځونو پابندی ساتی او مونږ چه ورته کوم رزق ورکړے دے د هغې نه د الله په لار کښے خرڅ

اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُوْنَ حَقًّا ؕ لَهُمْ دَرَجٰتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ

هم دا خلق دی | مؤمنان | رښتونی | دوی د پاره دی | درجے | د دوی د رب سره

کوی ، دغه کسان په رښتیا ایماندار دی. دوی د پاره د خپل رب سره اوچتے مرتبے دی

وَ مَغْفِرَةٌ وَّ رِزْقٌ كَرِيْمٌ ۞ ٤ كَمَاۤ اَخْرَجَكَ رَبُّكَ

او بخښنه ده | او روزی ده | د عزت | لکه څنګه چه | راووېستلے ته | ستا رب

او بخښنه ده او د عزت روزی ده. (اے پیغمبره! غور وکړه) په کوم انداز کښے ستا رب ته په

مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ ۪ وَ اِنَّ فَرِيْقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ

ستا د کور نه | په حق سره | او | بیشکه | یو ډلے | د مؤمنانو

حق وصداقت سره د کور نه (جهاد د پاره) ووېستلے حال دا دے چه د مسلمانانو یو ډلے ته

لَكٰرِهُوْنَ ﴿٥﴾ يُجَادِلُوْنَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَمَا تَبَيَّنَ

(دا خبره) نه خوښوله | هغه ښکاره شوې وه | پس له دې نه چه | په سمه خبره کښې | دوی تاسره جګړه کوله

داګوانه ښکارېدله | دې خلقو تاسره په حقه خبره کښې د دې د ښکاره کېدو نه پس هم جګړه کوله

كَاَنَّمَا يُسَاقُوْنَ اِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُوْنَ ﴿٦﴾ وَاِذْ يَعِدُكُمُ

لکه چه | دوی شړلے شي | مرګ طرف ته | او دوی | ګوري | او هر کله چه | وعده کوله تاسره

لکه چه چا مرګ غاړې ته راښکل او دوی ورته (په سترګو) کتل . او کله چه (د بدر په غزا کښې) الله

اللّٰهُ اِحْدَى الطَّآئِفَتَيْنِ اَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّوْنَ

الله | د یو | په دوؤ ټولو کښې | چه هغه به | ستاسو دی | او تاسو غوښتله

په دوؤ ټولو کښې د یو ټولي تاسو سره وعده کړې وه چه هغه به ستاسو په قابو کښې راشي او تاسو دا خبره

اَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُوْنُ لَكُمْ وَيُرِيْدُ اللّٰهُ

چه | کوم (ټولے) بې وسلې دے | هغه دې | تاسو د پاره | او غوښتل | الله

خوښوله چه بې وسلې ټولے | د | ستاسو په مقابله کښې راشي ، | او الله تعالیٰ ته دا منظوره وه

اَنْ يُّحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِهٖ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧﴾

چه ثابت کړي | حق | په خپل حکم سره | او پرېکړي | جرړه | د کافرانو

چه په خپل حکم سره حق (عملاً) ثابت کړي | او د کافرانو جرړې | غوڅې کړي

لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٨﴾

چه ثابت کړي | رښتیا | او ورک کړي | دروغ | اګر چه | نا خوښه کړي | (دا) مجرمان خلق

چه حق حق ښکاره کړي او باطل باطل څرګند کړي | اګر که دا خبره د مجرمانو خوښه نه وي.

اِذْ تَسْتَغِيْثُوْنَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ اَنِّيْ مُمِدُّكُمْ بِاَلْفٍ

کله چه تاسو فریاد کولو | خپل رب ته | نو هغه (دعا) قبوله کړه | ستاسو | چه زه به امداد کوم ستاسو | په یو زر

او کوم وخت چه تاسو خپل رب ته فریاد کولو نو هغه ستاسو دعا قبوله کړه (او دا ئې فرمائیل) چه زه ستاسو مدد له زر

مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُرْدِفِيْنَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ اِلَّا بُشْرٰى

فرښتو سره | یو په بل پسې راتلونکي | او نه ئې جوړه کړې دا (مدد) | الله | مګر | زیرے

فرښتې یو په بل پسې درلېږم . | او دا خبره الله څکه وکړه چه په تاسو زیرے وشي

وَلِتَطْمَئِنَّ بِهٖ قُلُوْبُكُمْ ۚ وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ ۭ

او چه اطمینان بیا موي | په دې سره | ستاسو زړونه | او | نه دے مدد | مګر | د الله د طرف نه

او ستاسو زړونه په ځائے شي . | او په حقیقت کښې مدد خو صرف د الله تعالیٰ د طرف نه

اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿١٠﴾ اِذْ يُغَشِّيْكُمُ النُّعَاسَ ع ١٠ / ١٥

بېشکه | الله | ډېر زبردست | د حکمتونو خاوند دے | هر کله چه | هغه راوستله په تاسو | پرکالی

وي . بېشکه الله تعالیٰ غالب او حکمت خاوند دے . او هغه وخت را یاد کړئ چه الله تعالیٰ په تاسو باندې

اَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُم مِّنَ السَّمَآءِ مَآءً

د پاره د امن | د خپل طرف نه | او راوړې وروړلې | په تاسو باندې | له آسمان نه | اوبهٔ

ستاسو د آرام د پارهٔ د خپل طرف نه پرکالی راوستلو او د آسمان نه ئې په تاسو باندې باران ورولو چه

لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذْهِبَ عَنكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَٰنِ

د پارهٔ د دې چه پاک کړي تاسو | په هغه سره | او لرې کړي | له تاسو نه | پلیتي | د شیطان

په هغې سره تاسو پاک کړي او له تاسو نه شیطاني پلیتي (وسوسې) لرې کړي

وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي

او چه مضبوط کړي | ستاسو زړونه | او کلک کړي | په هغې سره | قدمونه | کله چه حکم کوو

او د پارهٔ د دې چه ستاسو زړونه مضبوط کړي او په هغې سره ستاسو قدمونه ټینګ کړي او کوم وخت چه

رَبُّكَ إِلَى الْمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا

ستا رب | فرښتو ته | چه زهٔ | تاسو سره یم | پس کلک کړئ | مسلمانان

ستا رب فرښتو ته حکم وکړو چه زهٔ تاسو سره یم، نو تاسو د مسلمانانو همت زیات کړئ،

سَأُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ

زر دې چه واچوم زهٔ | په زړونو کښې | د هغو چه | کافران دي | رعب | پس ووهئ تاسو | د پاسه

زهٔ به اوس د کافرانو په زړونو کښې رعب واچوم، نو تاسو د دوی څټونه

الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ

د څټونو | او ووهئ | له دوی نه | (د ګوتو) هر بند | دا | ځکه چه دوی

ووهئ او د ګوتو په جوړ جوړ ئې ووهئ. دا سزا ځکه ورکړې شوه چه

شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُۥ ۚ وَمَن يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُۥ

مخالفت وکړو | د الله | او د دهٔ د رسول | او څوک | چه مخالفت وکړي | د الله | او د دهٔ د رسول

چه دوی د الله او د دهٔ د رسول مخالفت وکړو، او څوک چه د الله تعالی او د دهٔ د رسول مخالفت وکړي

فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذَٰلِكُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ

پس بیشکه | الله | سخت عذاب ورکوونکے دے | دا (عذاب دے) | نو وڅکئ دا | او (پوهه شئ) چه کافرانو له

(نو داسے خلقو ته) الله تعالی سخت عذاب ورکوونکے دے. دا ستاسو سزا ده دا وڅکئ او (یاد ساتئ!) چه د

عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوٓا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا

عذاب | د دوزخ دے | اے د ایمان خاوندانو! | هر کله چه تاسو مقابله شئ | د کافرانو سره

منکرانو د پارهٔ د دوزخ د اور عذاب دے، اے مؤمنانو! هر کله چه د کافرانو سره په جنګ کښې

زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوهُمُ الْأَدْبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَن يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُۥٓ

په جنګ کښې | نو مه ګرځوئ د دوی طرف ته | شا ګانې | او څوک چه | وګرځوي د دوی طرف ته | په دغه ورځ | شا خپله

مخامخ شئ نو د مقابلې نه مخ مه ګرځوئ، او څوک چه په دغه ورځ د دوی طرف ته شا وګرځوي

إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ

مګر چه | راګرځيدونکے وی | د جنګ د پاره | يا پناه نيونکے وی | يو ډلے طرف ته | نو بيشکه دے راغلو | په غضب کښے

البته کهٔ د جنګی غرض د پاره يا د نورو ملګرو سره د يو ځائے کيدو د پاره داسے وکړی، نو هغه به د غضب اخته په

مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾ فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ

د الله | او ځائے د دهٔ | دوزخ دے | او دا ډير بد ځائے دے | پس تاسو ونهٔ وژل دوی

غضب کښے راګير شی او دوزخ به ئے ټيکاونړه شی او هغه ډير خراب ځائے دے. (مسلمانانو!) دوئ تاسو نهٔ

وَلَٰكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ

ليکن | الله | دوی وژل دوی | او نهٔ وو ويشتلے تا | (موټے د خاورو) کله چه دو ويشتلو تا | او ليکن الله

دی وژلی بلکه الله وژلی دی. او تا (موټے خاورې) نهٔ وے ويشتلے کوم وخت چه تا ويشتلے وے، بلکه الله

رَمَىٰ ۚ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا ۚ إِنَّ اللَّهَ

ويشتلے وو | او د پاره د دے چه و آزمائی | مؤمنان | د خپل طرف نه | آزمائيل | ښهٔ | بيشکه الله

ويشتلے وے (د مسلمانانو نه ځکه کار واخستے شو) چه مسلمانان د يو عظيم ازمينښت نه په کاميابئ سره وويستلے شی بيشکه

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾

آوريدونکے | پوهه دے | دا وه (معامله) | او دا چه | الله | کمزورے کوونکے دے | تدبير | د کافرانو

الله آوريدونکے پوهه دے. دا تاسو فتح ځکه وشوه چه الله ته د کافرانو چل ول کمزورے ساتل منظور وو.

إِن تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ ۖ وَإِن تَنتَهُوا فَهُوَ

کهٔ چرے تاسو غواړئ فتح | نو راغلے ده تاسو ته | فتح (هم) | او کهٔ چرے | تاسو منع شوئ | نو دا

(اے د مکے خلقو!) کهٔ چرے تاسو فتح غوښتله نو فتح هم راغله، کهٔ چرے تاسو منع شوئ نو دا خبره تاسو

خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَعُودُوا نَعُدْ وَلَن تُغْنِيَ عَنكُمْ فِئَتُكُمْ

ډيره ښهٔ ده | تاسو د پاره | او کهٔ تاسو بيا ځئ وکړئ | نو موږ به هم کوو | او هيڅ کله به په کار رانشی | ستاسو | ستاسو ټولے

د پاره ډيره ښهٔ ده او کهٔ تاسو بيا نافرمانی وکړه نو موږ به بيا عذاب راولو او تاسو ته خپل ټولے هيڅ فائده

شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ع ۲ ۱۶

هيڅ (هم) | اګر کهٔ هغه ډيرے وی | او دا چه | الله | د مؤمنانو سره دے | اے د ايمان خاوندانو!

در کولے نهٔ شی اګر کهٔ ډيرے زيات شی او يقيناً الله تعالیٰ د مؤمنانو سره دے. اے مؤمنانو!

أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾

حکم ومنئ | د الله | او د دهٔ د رسول | او مخ مهٔ اړوئ | له دهٔ نه | او حال دا چه تاسو | آورئ

د الله تعالیٰ او د دهٔ د رسول اطاعت کوئ او د حکم آوريدو نه پس ترے نه مخ مهٔ ګرځوئ

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾

او مهٔ کيږئ تاسو | په شان د هغه کسانو | چه ووئيل ئے ورو | مونږ واوريدل | او دوی | نهٔ آوريدل

او د هغه چا په شان مهٔ کيږئ چه دا دعویٰ کوی چه مونږ واوريدل حال دا چه هيڅ هم نهٔ آوری.

اِنَّ شَرَّ الدَّوَآبِّ عِنْدَ اللّٰهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِيْنَ

بیشکه | زیات خراب ساددار | د الله په نزد | (هغه) کانړه | ګونګیان (خلق) دي | کوم چه

د الله تعالیٰ په نزد زیات خراب ساددار هغه کانړه او ګونګیان خلق دي چه په هیڅ نهٔ

لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللّٰهُ فِيْهِمْ خَيْرًا لَّاَسْمَعَهُمْ

عقل نهٔ لري | او کهٔ چرے پېژندے | الله | په دوی کښې | څهٔ خیر | نو خامخا به ئے اورولے وو دوی ته

پوهیږي. او کهٔ الله تعالیٰ ته په دوی کښې څهٔ خوبي ښکاریدے نو د آوریدو توفیق به ئے ورکړے وو

وَلَوْ اَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَّهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٢٣﴾ يٰاَيُّهَا الَّذِيْنَ

او کهٔ چرے | دوی ته ئے آورولے هم وے | نو دوی به خامخا مخ اړولے وو | او دوی دي مخ اړوونکي | اے هغه خلقو

او کهٔ چرے دوی ته ئے د آوریدو طاقت ورکړے وے نو هم به دوی مخ اړولے وو او تښتیدلی به وو. اے هغه خلقو!

اٰمَنُوا اسْتَجِيْبُوْا لِلّٰهِ وَ لِلرَّسُوْلِ اِذَا دَعَاكُمْ

چه ایمان مو راوړے دے | حکم قبول کړئ | د الله | او | د رسول | کله چه راوبلی تاسو

چه ایمان مو راوړے دے د الله تعالیٰ او د رسول حکم قبول کړئ کله چه هغے خبرے ته مو

لِمَا يُحْيِيْكُمْ ۚ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَحُوْلُ بَيْنَ الْمَرْءِ

هغه (دین) طرف ته | (چه) تاسو ژوندي کوي | او پوهه شئ | چه بیشکه | الله | حائل کیږي | په مینځ د بنده

رابلي چه تاسو پرے ژوندي کیږئ. او یاد لرئ چه الله تعالیٰ د بنده او د هغهٔ د خپل زړهٔ ترمینځه

وَقَلْبِهٖ وَاَنَّهٗٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿٢٤﴾ وَاتَّقُوْا فِتْنَةً

او د هغهٔ د زړهٔ کښې | او دا چه | هم د هغهٔ طرف ته | به تاسو جمع کړے شئ | او ځان ساتئ | له هغے بلا نه

هم پرده کیږي او بیشکه چه تاسو ټول به هغهٔ ته جمع کیږئ. او د هغے وبال نه ځان بچ کړئ

لَّا تُصِيْبَنَّ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْكُمْ خَآصَّةً ۚ وَاعْلَمُوْٓا

چه نهٔ به پریوځي | هم په هغه خلقو | کوم چه ظلم وکړو | له تاسو نه | خاص | او پوهه شئ

چه د هغے اثر به خاص هم ظالمانو ته نهٔ رسي، او پوهه شئ

اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾ وَاذْكُرُوْٓا اِذْ اَنْتُمْ

چه بیشکه | الله | سخت | عذاب ورکوونکے دے | او یاد کړئ | هغه کله چه | تاسو وئ

چه الله تعالیٰ په عذاب ورکولو کښې ډیر سخت دے. او هغه وخت را یاد کړئ چه تاسو لږ

قَلِيْلٌ مُّسْتَضْعَفُوْنَ فِي الْاَرْضِ تَخَافُوْنَ اَنْ يَّتَخَطَّفَكُمُ

لږ | کمزوري ګڼړلے شوي | په زمکه کښې | تاسو به ویریدلئ | له دے نه چه | وبه تښتوي تاسو

وئ. په ملک کښې کمزوري ګڼړلی شوئ، تاسو سره به ویره وه چه چرته خلق تاسو

النَّاسُ فَاٰوٰىكُمْ وَ اَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهٖ وَرَزَقَكُمْ

خلق | بیا هغهٔ ځائے درکړو تاسو ته | او | قوت ئے درکړو تاسو ته | په خپل مدد سره | او رزق ئے درکړو تاسو ته

ونهٔ تښتوي، نو خدائے درله د استوګنے ځائے درکړو او په خپل مدد سره ئے تاسو مضبوط کړئ او پاکیزه رزقونه

مِّنَ الطَّيِّبٰتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٢٦﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

اے دَ ایمان خاوندانو! | شکر وکړئ | چه تاسو | له پاکیزه څیزونو نه

اے مؤمنانو! ښائي چه تاسو شکر وباسئ ، ئے درکړل

لَا تَخُوْنُوا اللّٰهَ وَ الرَّسُوْلَ وَتَخُوْنُوْٓا اَمٰنٰتِكُمْ

په اماناتو ډیو بل کښے | اوخیانت (مهٔ) کوئ تاسو | دَ رسول سره | او | دَ الله | خیانت مهٔ کوئ

دَ الله او دَ رسول سره خیانت مهٔ کوئ او دَ یو بل په امانتونو کښے هم خیانت مهٔ کوئ

وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٢٧﴾ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّمَآ اَمْوَالُكُمْ

ستاسو مالونه | چه بیشکه | او پوهه شئ | پوهیږئ | اوحال دا چه تاسو

او ستاسو اولاد ستاسو مالونه چه او پوهه شئ سره دَ دے چه تاسو پوهیږئ

وَ اَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗٓ اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿٢٨﴾ ع ٣/٩/١٧

دیر لوئے | اجر | دَ الله سره دے | او دا چه | اَزمیښت دے | اولاد ستاسو | او

خو په حقیقت کښے دَ ازمیښت سامان دے او الله تعالیٰ سره چه کوم اجر دے هغه دیر لوئے دے

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ تَتَّقُوا اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّكُمْ فُرْقَانًا

امتیاز (په حق او باطل) | تاسو پاره | نو هغه به جوړ کړی | دَ الله نه | کهٔ چرے ویریږئ تاسو | اے دَ ایمان خاوندانو!

اے مؤمنانو ! کهٔ چرے تاسو دَ الله تعالیٰ نه ویره کوئ نو هغه به تاسو ممتاز کړی

وَّيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ؕ وَاللّٰهُ

او لرے به کړی | له تاسو نه | ستاسو بدیانے | او ؤ به بخښی | تاسو | او الله

او له تاسو نه به ستاسو گناهونه لرے کړی ، او تاسو به و بخښی او الله

ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿٢٩﴾ وَاِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

دَ لوئے فضل خاوند دے | او هغه کله چه | تا بیږکولو | ستا خلاف | کافرانو

دَ لوئے فضل خاوند دے . او (اے پیغمبره! یاد کړه) کله چه کافرانو ستا په باره کښے تد بیرونه کول

لِيُثْبِتُوْكَ اَوْ يَقْتُلُوْكَ اَوْ يُخْرِجُوْكَ ؕ وَيَمْكُرُوْنَ وَ

او | او دوی بد تد بیرکولو | یا له وطن نه اوباسی تا | یا ووژنی تا | چه دوی قید کړی تا

او چه تا قید کړی یا دِ مړ کړی یا دِ دَ وطن نه اُوباسی ، دِے خلقو تد بیرکولو

يَمْكُرُ اللّٰهُ ؕ وَاللّٰهُ خَيْرُ الْمٰكِرِيْنَ ﴿٣٠﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ

په دوی باندِ | لوستلے شی | او هغه کله چه | دَ تولو نه ښهٔ | تد بیر کوونکے دے | او الله | الله هم تد بیرکولو

الله تعالیٰ هم تد بیرکولو او الله تعالیٰ ډیر ښهٔ تد بیر کوونکے دے او هغه کله چه دوی ته زمونږ آیتونه

اٰيٰتُنَا قَالُوْا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَآءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هٰذَآ ۙ

په شان دَ دے (کلام) | نو وبه وایو مونږ هم | کهٔ چرے مونږ وغواړو | مونږ اوریدلی دی | نو وائی | زمونږ آیتونه

ولوستلے شی نو وائی چه مونږ واوریدل ، کهٔ مونږ وغواړو نو مخپله به هم داغسے جوړ کړو

إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ

نه دي ـــ دا | مګر صرف | قصې | د پخوانو دي | او هر کله چه | وویل دوی | اے الله!

دا خو هيڅ نه دي تش هغه د پخوانو خلقو زړې قصې دي او هر کله چه دوی وویل وو چه اے الله!

إِن كَانَ هَٰذَا هُوَ الْحَقَّ مِنْ عِندِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً

که چرې وي | دا (اسلام) | رښتینې (دین) | ستا د طرف نه | نو ووروه | په مونږ باندې | کاڼړي

که چرې ستا د طرف نه هم دا (دين) برحق دے ، نو په مونږ باندې له آسمان نه د کاڼړو

مِّنَ السَّمَآءِ أَوِ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ

له آسمان نه | يا راوله په مونږ | عذاب | دردناک | او نه دے | الله

باران ووروه يا په مونږ باندې څه بل دردناک عذاب راوله . او الله تعالیٰ نه غواړي چه

لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنتَ فِيهِمْ ۚ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ

چه عذاب ورکړي دوی ته | او ته موجود يې په دوی کښې | او نه دے الله | عذاب ورکوونکے دوی ته | او دوی

دوی له عذاب ورکړي تر څو چه پکښې ته موجود يې . او نه الله تعالیٰ دا سے خلقو له عذاب ورکوي چه

يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ

بخښنه غواړي | او څه وجه ده دوی د پاره | چه عذاب به ورنه کړي دوی ته | الله | او حال دا دے چه دوی منع کوي

هغوی استغفار کوي ، خو اوس به الله تعالیٰ په دوی ولے عذاب نه راولي ؟ چه هغوی نور خلق

عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوٓا أَوْلِيَآءَهُۥٓ ۚ إِنْ أَوْلِيَآؤُهُۥٓ

(خلق) د مسجد حرام نه | او نه دي دوی | د دے مختار | نه دي | د دے مختار

د مسجد حرام نه منع کوي سره د دے چه جائز متوليان ئے هم نه دي ، د دے متوليان خو صرف

إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ

مګر (صرف) پرهیزګار (خلق) | ليکن | اکثر له دوی نه | نه پوهيږي | او نه وو

پرهيزګار خلق کيدے شي ، خو اکثر خلق په دے نه پوهيږي . او د بيت الله

صَلَاتُهُمْ عِندَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَآءً وَتَصْدِيَةً ۚ فَذُوقُوا

مونځ د دوی | د بيت الله په خوا کښې | مګر شپيلي وهل | او لاسونه پړقول | پس وڅکئ

په خوا کښې د دوی مونځونه څه وو خو شپيلي وهل او لاسونه پړقول ، نو د اے کافرانو! د

الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنفِقُونَ

عذاب | د هغے په بدل کښې | چه تاسو به انکار کولو | بيشکه | کوم خلق چه | کافران دي | هغوی خرڅ کوي

خپل انکار په سبب د عذاب مزه وڅکئ . چا چه د حق نه انکار کړے دے (او) هغوی

أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ ۚ فَسَيُنفِقُونَهَا

خپل مالونه | د پاره د دے چه منع کړي (خلق) | د الله د لارے نه | پس زر ده چه دوی به خرڅ کړي دا

خپل مالونه په دے پسے لګوي چه خلق د الله تعالیٰ د لارے نه منع کړي ، نو لا به نور مالونه هم لګوي

ثُمَّ تَكُوْنُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُوْنَ ۵ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا

بیا به هغه وی | په دوی باندې | (د چه د) افسوس | بیا به | دوی مغلوبه کړے شي | او کوم خلق چه کافران دي

او بیا به ئے دا خرڅونه د افسوس سبب وګرځي او بیا (آخر) به بېلات وکړي ، او ټول کافران به

اِلٰى جَهَنَّمَ يُحْشَرُوْنَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيْزَ اللّٰهُ الْخَبِيْثَ مِنَ الطَّيِّبِ

هم دوزخ طرف ته | به جمع کړے شي | د پاره د دې چه جدا کړي الله | ناپاکه | له پاک نه

دوزخ ته راغونډ وے شي . چه الله تعالیٰ ګندګا خیزونه د پاکیزه خیزونو نه بېل کړي

وَيَجْعَلَ الْخَبِيْثَ بَعْضَهٗ عَلٰى بَعْضٍ فَيَرْكُمَهٗ جَمِيْعًا

او کیږدي | ناپاکه | ځینے له دوی نه | په ځینو باندې | بیا (یو ځائے) ډیر جوړ کړي | د دے ټولو

او بیا ناپاکه خیزونه په یو بل باندې کیږدي، د دے ټولو یو ډیرے جوړ کړي، بیا دا ډیرے

فَيَجْعَلَهٗ فِيْ جَهَنَّمَ ؕ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿٣٧﴾ قُلْ ع ۵ ۱۸

بیا هغه (ډیرے) وغورځوي | په دوزخ کښے | هم دا خلق دي | نقصان موندونکي | ووایه

دوزخ ته ورو غورځوي ، هم دغه خلق دي چه په زیان کښے پراته دي . کافرانو ته

لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ يَّنْتَهُوْا يُغْفَرْ لَهُمْ مَّا قَدْ سَلَفَ ۚ

هغه خلقو ته | چه کافران دي | که چرے دوی منع شي | نو بخښنه به وشي | دوی ته | د هغه څه چه تیر شول

ووایه چه که دوی اوس هم منع شي نو تیر شوي ګناهونه به ورته وبخښلے شي او که بیا بیا (نافرماني)

وَاِنْ يَّعُوْدُوْا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿٣٨﴾

او که چرے | دوی بیا داسے وکړي | پس بیشکه تیر شوے دے | حالت | د مخکښینو خلقو

کوي ، نو د مخکنو قومونو سره چه څه شوي دي هغه ښکاره دي .

وَقَاتِلُوْهُمْ حَتّٰى لَا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ وَّيَكُوْنَ الدِّيْنُ

او جنګ کوئ دوی سره | تر دے چه | پاتے نه شي | فتنه | او پاتے شي | دین

او تر هغے وخته دوی سره جنګیږئ چه فتنه باقي پاتے نه شي ، او ټول دین یوازے د

كُلُّهٗ لِلّٰهِ ۚ فَاِنِ انْتَهَوْا فَاِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُوْنَ

ټول | الله د پاره | پس که چرے | دوی منع شي | نو بیشکه | الله | هغه څه ته | چه دوی ئے کوي

الله تعالیٰ شي ، نو که چرے دوی (د فتنے نه) منع شي نو بیشکه الله تعالیٰ د دوی عملونو ته

بَصِيْرٌ ﴿٣٩﴾ وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ

(ښه) ګوري | او که چرے | دوی مخ وګرځولو | نو پوهه شئ | چه | الله

ګوري ، او که چرے دوی مخ واړوي نو یقین وساتئ چه الله تعالیٰ ستاسو

مَوْلٰىكُمْ ؕ نِعْمَ الْمَوْلٰى وَنِعْمَ النَّصِيْرُ ﴿٤٠﴾

ستاسو ملګرے دے | (څه) ښه | ملګرے (دے) | او (هم څه) ښه | مدد کونکے دے

کارساز دے او هغه څه ښه ملګرے دے او څه ښه مددګار دے .